

Universitätsbibliothek Wuppertal

Xenophontis, Philosophi Et Imperatoris Clarissimi, Qvae Exstant Opera

Xenophon

Francofurti, 1596

De venatione

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-331](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-331)

qui vehementer ab equitando abhorrent, quandoquidem illi pecuniam p̄dere malunt, ad quos munus equestris rei pertinet, ut equitare non cogantur; & consimiliter a locupletibus, sed roborē corporum destitutis; nec minus a pupillis, mea quidem opinione, quibus opima domi res familiaris est. Aduenarum etiam plerosq; si referantur inter equites, liberaliter se gesturos arbitror. Nam in aliis quoque muneribus honestis, ad quorum societatem a ciuibus admittuntur, ambitiose nonnullos imperata facere velle video. Peditatus item adiunctus equitatu plurimum mihi videtur effecturus, si talibus e viris institutus fuerit, qui hostibus maxime sint contrarij. Poterunt autem hæc omnia fieri, si diuinum suffragium accesserit. Quod si miratur aliquis, in hoc scripto toties a me repeti, suscipiendas cum ope numinis actiones omnes: is minus se miraturum norit, si pericula sepius adeat, secumque cogitet, aduersarios in bello sibi mutuo insidiari; sed raro nosse, quomodo res illorum comparatae sint, quibus insidiæ struuntur. In his igitur ne quidem inueniri potest, quem in consilium adhibeat aliquis, extra deos. Hi vero norunt omnia, futuraque denuntiant, cui volunt, in extis, auguriis, ominibus, visis somniorum. Et consentaneum sane vero est, potius hos agendorum auctores illis esse velle, qui non solum eos, ubi res ita postulat, de agendis consulunt: verum etiam rebus adhuc secundis, pro virili deos colunt.

Α καὶ τὸ ἀπὸ σφόδρα ἀπεχόμενων τὴν μὴ ἰσπεύειν, ὅτι καὶ οἷς * καλίστησι δὲ ἵππων, ἐθέλουσι τελῆν ἀεγύριον, ὡς μὴ ἰσπεύειν. τὰ παρὰ τὸ ἀπὸ πλησίων γὰρ, ἀδυνάτων δὲ τοῖς σώμασιν, οἷομαι δὲ καὶ παρ' ὀρφανῶν τῶν διωατῶν οἰκτρῶν ἐχόντων. νομίζω δὲ καὶ μετοίκων φιλοτιμῆσθαι ἀπὸ πᾶσιν εἰς ἵππων καὶ ἱεραμύρων. ὁρῶ γὰρ καὶ τῶν ἄλλων, ὁπόσων ἀνὴρ καλῶν ὄντων μεταδιδῶσιν αὐτοῖς οἱ πολῖται, φιλοτίμος οἷός τις ἐθέλειται δὲ πρὸς τὴν ἀρετὴν ἀναβῆσθαι. δοκῶ δὲ αἰ μὲν καὶ πᾶσιν σὺν τοῖς ἵπποις ἐνεργῶτατον εἶναι, εἰς σαθέην δὲ ἀδρανῶν τῶν ἐναντιωτάτων τοῖς πολεμίοις. ταῦτα δὲ πρῶτα θεῶν σὺν ἐτερόντων ἡρώων αἰεὶ εἰδέ τις τὸ τοιαῦτα, ὅτι πολλάκις γέγραπται δὲ Σὺν θεῶν πρὸς τὴν, ὅτι ἴσω, ὅτι ἴσω πολλάκις κινδυνώβη, ἢ τὸν τὸ τοιαῦτα καὶ ἴω γε κατὰ μοῖν, ὅτι ὅτῳ πόλεμος ἦ, ὅτι βουλοῦσιν μὲν ἀλλήλοισι οἱ ἐναντίοι, ὀλιγάκις δὲ ἴσασιν, πῶς ἐστὶ τὰ ἐπιβουλοῦσιν. τὰ οὖν τοιαῦτα τὸ οὐδὲ οὕτω συμβουλεύουσι τις οἷον τε δὴν, πλὴν θεῶν. οὗτοι δὲ πρῶτα ἴσασιν, καὶ πρὸς ἑαυτοῖσιν αἰεὶ ἐθέλωσι, καὶ ἐν ἱεροῖς, καὶ ἐν οἰκῶσι, καὶ ἐν φημίαις, καὶ ἐν οἰκίαισιν. εἰχὸς δὲ μάλλον ἐθέλειν αὐτοῖς συμβουλεύειν τῶσι, οἱ αἰ μὴ μόνον, ὅτῳ δέονται, ἐστρωπῶσι τί χρὴ ποιῆν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἐπιτυχίαις θεοπροφῶσιν ὅ, πᾶσι δύνωσιν τὸς θεοῖς.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟΣ.
XENOPHONTIS DE VENATIONE.

Interpretatio prioris loge accuratior.

VENATIONES & canes, inuentum sunt deorum, Apollinis ac Dianæ: qui Chironem, eo donatu, ob iusticiam ornarunt. Is hoc munere accepto lætatus, utebatur: ac discipulos tum in venationibus, tum aliis præclaris rebus habebat, Cephalum, Æsculapium, Melanionem, Nestorem, Amphiarum, Peleum, Telamonem, Meleagrum, Theseum, Hippolytum, Pala-

Chironis discipuli.

Ο μὲν δῶρημα θεῶν Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, ἀγρῶν καὶ κύνες ἐδόσαν ἢ καὶ ἐτίμησαν τῷ Χείρωνι, ἃς δὲ δικαιοσύνην ὅ, λαβῶν ἐχρῆν ὡς δάρα, καὶ ἐχρῆτο καὶ ἐχρόντο αὐτὰ μαθηταὶ τῶν κυνηγεσιῶν τε, καὶ ἐκτετέρων καλῶν, Κέφαλος, Ἀσκληπιός, Μελενίων, Νέστωρ, Ἀμφιάρεος, Πηλός, Τελαμών, Μυθιάργος, Θεσβός, Ἴππόλυτος, Παλαμήδης,

Handwritten marginal notes in a cursive script, likely a continuation of the text or commentary from the adjacent page.

μηδης, Οδυσσεύς, Μενεσθεύς, Διομήδης, Κάστωρ, Πολυδάκνης, Μαχάων, Ποδάλειος, Αντίλοχος, Αινείας, Αχιλλεύς. ὧν καὶ χρόνον ἕκαστος ὑπὸ θεῶν ἐπιμήθη. θαυμαζέτω δὲ μηδεὶς, ὅτι οἱ πολλοὶ αὐτῶν ζῆσαντες θεοῖς ὄμους ἐτελεύτησαν, (τὸ μὲν γὰρ ἡ φύσις, ἀλλ' οἱ ἔπαυνοι αὐτῶν μεγάλοι ἐγίνοντο) μηδὲ ὅτι οὐ καὶ αἱ αὐταὶ ἡλικίαι. ὁ γὰρ Χείρωνος βίος πᾶσιν δέξερκε. Ζεὺς γὰρ καὶ Χείρων ἀδελφοί, πατρὸς μὲν τῶ αὐτοῦ, μητρὸς δὲ ὁ μὲν, Ρέας· ὁ δὲ ναΐδδος νύμφης. ὥστε ἐγενήθη μὲν παρ' ἑτέρου τέτων, ἐτελεύτησε δὲ ὑτέρου, ἢ ὡς Αχιλλεὺς ἐπαύδασεν. ἐκ δὲ τῆς ὀπιμελείας τῆς ἐκ τῶν κυνῶν, καὶ κυνηγεσιῶν, καὶ τῆς ἄλλης παιδείας πολὺ διενεκόντες, τῶν πλὴν ζῆσιν ἐθαυμάσθησαν. Κέφαλος μὲν, καὶ ὑπὸ θεῶν ἠρπάσθη. Ἀσκληπιὸς δὲ μετρίων ἔτυχεν, ἀνίσταται μὲν τεθνεώτας, νοσοῦντας δὲ ἰάσασθαι. Διὰ δὲ ταῦτα θεὸς ὢν, παρ' αὐθροῦ ποῖς ἀείμησον κλέος ἔχει. Μελεάντων τούτου ὑπὸ φέρει τὴν φιλοπονίας, ὡς ἐὼν αὐτῶν αὐτῶν αἰετῶν ἐγίνοντο οἱ τότε ζῆσοι τῶν τότε μεγίστων γάμων, μόνος ἔτυχεν Αταλάντης. Νέσσορος δὲ παρ' ἐλελήλυθεν ἡ ζῆσιν τῶν ἐλλύων τὰς ἀκρᾶς, ὥστε τὴν εἰδῶσιν ἀλέγειμι. Ἀμφιαράος δὲ, ὅτε ἐπὶ θῆρας ἐστράτευσε, πλησθὼν κτησάμενος ἔπαυνον, ἔτυχε παρὰ θεῶν ἀεὶ ζῶν ἡμᾶσθαι. Πηλεὶς δὲ ἐπιθυμίαν παρέχευε καὶ θεοῖς, δοῦναι τε Θέτιν αὐτῶν, καὶ τὸ γάμον παρὰ Χείρωνι ὑμῆσθαι. Τελαμὸν δὲ ποσὸς ἐχέτο, ὥστε ἐκ μὲν πόλεως τῆς Δελφῶν, μεγίστης ἢ αὐτὸς τὴν ἐβούλετο, γῆμον Περειβοῖαν πλὴν Ἀλκᾶτου. ὅτε δὲ ὁ παρ' ἑτέρου ἐλλήνων ἐδίδου τὰ ζῆσιν Ἡρακλῆς ὁ Διὸς, ἐλθὼν θῆρας, Ἡσιόνη αὐτῶν ἔδωκεν. Μελέαγρος δὲ τὰς μὲν ἡμᾶς ἀεὶ ἔλαβε φαγερά, πατρὸς δὲ ἐν γῆσιν ἐπιλαθάνομενος τῆς θεοῦ, οὐχ αὐτῶν ἀπίως, ἐδυσχύνετο. Θησέας δὲ τῆς μὲν τῆς ἐλλάδος ἐθροῖς πάσης μόνος ἀπώλεσε, πλὴν δὲ αὐτῶν πατρίδα πολλῶν μείζω ποιήσας, ἐπὶ καὶ νῦν θαυμάζεται. Ἰππόλυτος δὲ ὑπὸ μὲν τῆς Ἀρτέμιδος ἐπιμάτο, καὶ ἐν λόγῳ τῶν σωφροσυνῶν δὲ καὶ ὁσιότητι μακαρισταῖς ἐτελεύτησε. Παλαμήδης ὅμως μὲν ἦν, πολὺ τῶν ἐφ' ἑαυτῶν ὑπὸ φέρει σοφία· ἀποθανὼν ὅμως ἀδίκως,

Amedem, Vlyfsem, Menestheum, Diomedem, Castorem, Pollucem, Machaonem, Podalirium, Antilochum, Aeneam, Achillem : quorum quisque suo tempore a diis ornatus fuit. Neque vero miretur quispiam, eorum plerosque, tametsi diis accepti essent, nihilominus viuendi finem fecisse. Hoc enim naturæ tribuendum. Magnæ quidem certe laudes ipsorum exstiterunt. Nec item mirandum, quod eadem omnium ætates non fuerint. Nam vita Chironis horum omnium vitæ par fuit. Iupiter enim & Chiro fratres fuere, nati quidem illi eodem patre: verum is matre Rhea, hic Nympha Naide. Quo factum, ut hos omnes Chiro ætate præcederet; ac posteaquam Achillem instituisse, vltimus horum mortuus sit. Fuerunt autem hi propter virtutem magna hominum in admiratione, quum diligentia, quam in canibus, venationibus, aliisque disciplinis adhibebant, longe ceteris præstarent. Cephalus certe raptus a diua fuit. Esculapius maiora consequutus est, ut mortuos suscitaret, ac morbis laborantes sanaret. Atque has ob res & deus est, & apud homines gloriam nominis æternam obtinet. Melanio tantum industria præstitit, ut ei soli amplissimum id temporis Atalantæ coniugium obtigerit, in cuius petitione præstantissimos tunc riuales habuit. Nestoris virtus iam ante Græcorum aures peruagata est. Itaque scientibus eam commemoraturus essem. Amphiarus, expeditione aduersus Thebas suscepta, maximam laudem adeptus, æternitatem & vitæ & honoris a diis est consequutus. Peleus in ipsis etiam diis id sui studium excitauit, ut Thetidem ei coniugem darent, ac nuptias ipsius apud Chironem celebraret. Tantis vir fuit Telamo, ut Peribœam Alcathoi filiam, quæ expetebat, ex vrbe maxima vxorem duceret: quumque Græcorum princeps Hercules, Iouis filius, Troia capta virtutis quædam præmia largiretur, Hesionen ei dedit. Quos Meleager honores adeptus sit, notum est: quod vero in calamitatem inciderit, id non ipsius culpa factum, sed patris; qui diuæ in senectâ fuerat oblitus. Theseus Græciæ totius hostes solus deleuit, patriaq; sua non parū amplificata, etiam nunc in hominum est admiratione. Hippolytus in honore apud Dianā erat, & cum ea familiariter colloquebatur: tandem ob pudicitiam pietatemque felix habitus, viuendi finem fecit. Palamedes dum vixit, longe sapientia sæculi sui mortales excelluit: quumque iniuste fuisset interemtus,

ἕσπερος, ὡς Αχιλλεὺς

φιλοπονία

εἰδῶσιν ἢ

ἐβουλεύετο

σωφίᾳ

Cephalus

Esculapius

Melanio

Nestor

Amphiarus

Peleus

Telamo

Meleager

Theseus

Hippolytus

Palamedes

fic eius mortem vlti sunt dij, vt alterius inter homines neminis. Occisus est autem non ab illis, quos nonnulli arbitrantur: quod ceteroqui non exstitisset horum alter prope prestantissimus, alter vero par egregiis: sed homines improbi facinus hoc perpetrarunt. Menesteus ex venationum studio tantum industria laborumque tolerantia praestitit, vt Graecorum primi faterentur, eo se inferiores esse bellicis in rebus, extra vnum Nestorem: qui quidem non excelluisse Menestheum dicitur, sed cum eo certasse.

Vlysses & Diomedes. Vlysses, ac Diomedes, singulis in actionibus illustres exstiterunt; & ad summam, vt Troia caperetur, effecerunt. Castor & Pollux. Troia caperetur, effecerunt. Castor & Pollux propter exstimationem ex iis comparatam, quae a Chirone percepta, passim in Graecia exhibuerunt, immortales facti sunt.

Machaon & Podalirius. Machaon & Podalirius iisdem in rebus omnibus instituti, homines & in artibus, & in dicendo, & in belis egregij exstiterunt.

Antilochus. Antilochus pro patre morti sese obiciens, tantum gloriae consequutus est: vt solus apud Graecos amans patris adpellatus fuerit. Aeneas. Aeneas paternis maternisque diis vna cum patre conseruatis, pietatis gloriam tulit: eoque factum, vt etiam hostes illi soli inter omnes, quibus Troia capta potiti fuerant, hoc concesserint, vt suis rebus non spoliaretur. Achilles. Achilles in hac educatus institutione, tam praecleara magnaque monumenta sui excitauit; vt nec dicendo, nec audiendo de ipso quisquam satietur. Atque hi ex eo studio, quo a Chirone fuerunt exerciti, tales in viros euaserunt: qui quidem etiam nunc ab optimo quoque diliguntur, ignavis interim per inuidiam eis obrectantibus. In Graecia quidem certe si cui vel ciuitati, vel regi calamitas accidisset, ab ea per hos liberabantur: sin vniuersae Graeciae vel contentio, vel bellum aduersus barbaros vniuersos esset, per hos ipsos Graeci victoria potiebatur: quo factum, vt per eos Graecia reddita sit inuicta. Quapropter iuuenes equidem moneo, vt neque venationes, neque disciplinas alias contemnant. Nam ex iis egregie ad bellum aliasque res apti fiunt, de quibus hoc consequi hominem necesse est; vt praecclare tum animo consideret omnia, tum dicat, tum gerat. Ac primum quidem ad studium hoc venationum accedere debet is, qui iam e pueris excedit, deinde ad ceteras quoque disciplinas honoratas se conferat: sic tamen, vt facultatum ratio habeatur, num quis ad vsum suum satis magnas habeat. Sin autem, saltim alacritatem animi adferat, ac nihil omittat eorum, quae praestare potest.

Mene-
stheus.

Vlysses &
Diomedes.

Castor &
Pollux.

Machaon
& Podalirius.

Antilo-
chus.

Aeneas.

Achilles.

Qua ra-
tione qui
venator
fieri de-
beat.

Αἰσαίου τῆς ἐτυχευμένης ἑσπερίας ἑσπερίας, ὅπως ἔ-
δεις ἄλλος ἀνθρώπων. ἐτελεύτησε δὲ ἔχ' ὑφ'
ἠν οἰονταί πτες. οὐ γὰρ αἰεὶ ὁ μὲν σχεδὸν πᾶσι
εἰς, ὁ δὲ ὁμοίος ἀγαθοῖς. κακῶς δὲ ἐπὶ ἀρετῆς
ἔργον. Μενεσθεὺς δὲ ἐκ τῆς ἑπιμελείας τῆς
ἐκ τῆς κινήσεως ἑσπερίων ἑσπερίων φι-
λοπονία, ὡς ἰεὶ ὁμολογῆναι τῆς ἑλλήνων ἀρε-
τῆς, ὑπερείκει τῆς πᾶσι τῶν πολεμίων, ἐκείνου
πλεῖον Νέστορος. καὶ ἔσθ' οὐ παρεχόμενος
παρὰ, ἀλλὰ ἐρείζειν. Οδυσσεὺς δὲ καὶ Διομήδης
Βλαμπερὶ μὲν καὶ καθ' ἑνέκασον, ὁ δὲ ὄλον ἀί-
ηοὶ ἑσπερίας ἀλάνας. Καστωρ δὲ καὶ Πολυδύχνης,
ὅσα ἐπεδείξαντο ἐν τῇ ἑλλάδι τῆς ἑσπερίας Χεί-
ρωνος, ἀφ' ὅθεν ἑσπερία ὁ ἐκ τῆς ἀθανά-
τοῦ εἰσι. Μαχάων δὲ καὶ Ποδαλείριος πα-
δοθέντες τὰ αἰτὰ πύργα, ἐγίνοντο καὶ τέ-
χνας, καὶ λόγους, καὶ πολέμοις ἀγαθοῖ. Αντίλο-
χος δὲ τῆς πατρὸς ἑσπερίας ποταμῶν, ἑσπερίας ἐ-
τυχευμένης, ὡς ἰεὶ μόνος φιλοπάτωρ ἑσπερίας
τοῖς ἑλλήσιν ἀγαθὸν δῶκεν. Αἰεὶας ὁ σωσας
C μὲν τῆς πατρὸς καὶ μητρὸς θεῶν, σωσας δὲ καὶ
αὐτὸν τῆς πατρὸς, δόξαν διπλοῦς δέξασθε καὶ
ὡς ἰεὶ καὶ πολέμοις μόνος ἐκείνου ὡν ἐκρήτη
εἰς ἑσπερίας, ἔδωκεν μὴ συληθῆναι. Αχιλλεύς δὲ
ἐν ταύτῃ τῇ παιδείᾳ φαφείας, ἔτω καὶ καὶ μα-
γάλα μνηστῆρα παρέδωκεν, ὡς τε οὐτε λέγων,
οὐτε ἀκούων παρὲς ἐκείνου ὁδοῖς ἀπαρρηθῆναι.
οὐπι τοῖσιν ἐγίνοντο ἐκ τῆς ἑπιμελείας τῆς πα-
τρὸς Χείρωνος. τῶν οἱ μὲν ἀγαθοῖ ἐπὶ καὶ νῦν
ἔρωσιν, οἱ δὲ κακῶς φηνοῦσιν. ὡς τ' ἐκ μὲν τῆ
D ἑλλάδι, εἴ τῳ συμφορῆ ἐγίνοντο, ἢ πόλεος, ἢ
βασιλείας, ἐλύοντο τῶν αἰεὶ εἰ δὲ παρὲς τῆς βαρ-
βαρῶν πύργα παρὲς τῆς ἑλλάδι εἰκῆς ἢ πό-
λεμος, ἀφ' ὅθεν οἱ ἑλλήνες ἐκρήτην, ὡς ἰεὶ
αἰκίητον πλεῖον ἑλλάδα παρέχον. ἐγὼ μὲν οὖν
παρὲς τῶν νεοῖς μὴ καταφροῖσι κινήσεως,
μηδὲ τῆς ἄλλης παιδείας. ἐκ τῆς τῶν γῆγον-
ται τὰ εἰς τῶν πολεμίων ἀγαθοῖ, εἰς τε τὰ ἄλλα
ἔξ' ὧν ἀνάσκει καλῶς νοσῆν, καὶ λέγειν, καὶ παρὲς
την. παρὲς τῶν μὲν οὖν χεῖρ' ἐλθῆναι, ὅτι ὁ ἐπιτή-
E δδμα ὁ τῆς κινήσεως τῆς ἡδὴ ἐκ παιδὸς ἀλ-
λάτῃοντα τῆς ἡλικίας, εἴτα δὲ καὶ ὅτι τὰ ἄλλα
τῆς παιδείας τῆς μὲν ἐχρήσασθε, σκεψάμενον τῆς παιδεί-
ῆς, ὡς μὲν ὅστις ἰκάνη ἀξίως τῆς αἰσ' ὡφείλας
ἢ ὅ μὴ ὅστις, ἀλλ' ἐν πλεῖον τῆς παρὲς τῆς παι-
δείας, μηδὲν ἐλλείπων τῆς αἰσ' δυνάμεως.
ὅσα

ἢ οἱ

αὐτοῖς

παιδεί-

μα, π-

μὲν ἔ-

χρῆσ-

σκειψά-

μενον

ὅσα

ὅσα δὲ, καὶ οἷα δὲ παρεσκευασμένον ἐλθὲν ἐπ' αὐτὸ φερέτω καὶ αὐτὰ, καὶ πλὴν ἑπισημίω ἐ-
 κείνου, ἵνα παρὰ τὸ εἶδος εἰσέλθῃ τὰ ἔργα, καὶ μη-
 δεὶς αὐτὰ φάσμα νομισάτω εἶναι. αἶθε γὰρ δὴ
 τῶν, οὐκ αὖ εἶη παρὰ τὸ εἶδος. καὶ δὲ τὸ
 μὲν ἄρκυον ἐπισημοῦται τὸ * ἔργον, καὶ
 πλὴν φωνῶν ἑλλεία, πλὴν ἡλικίας παρ' ἐπι-
 εἶκται. τὸ δὲ εἶδος, ἐλαφρόν, ἰσχυρόν, ψυχρὸν
 ἢ ἰκανόν, ἵνα τῶν πόνων τῶν τοῦ καὶ τῶν χαίρη
 τὰ ἔργα. τὰ δὲ ἄρκυος φασίαν ἢ καρχη-
 δονίου λεπτοδλίνο, καὶ τὰ εἰσόδια, καὶ τὰ δι-
 κτυα. ἔσταν δὲ αἱ μὲν ἄρκυες εἰνεάλινοι,
 τὸ δὲ μέγεθος πεντασπίταμοι, διπλάσιοι δὲ
 τῶν βρόχοις. ὑφείσταν ἢ τῶν περὶ δρόμους
 ἀναμμάτους, ἵνα ἂν ἔσταν ὡσι. τὰ δὲ εἰσόδια
 τὸ δωδεκάλινα, τὸ δὲ μέγεθος, τὰ μὲν εἰσόδια,
 * διαύρυα, τετράρυα, πεντάρυα, τὰ δὲ δι-
 κτυα, τὸ δεκάρυα, εἰκοσάρυα, τετρακοντά-
 ρυα. εἰ δὲ ἡ μείζω, δυσμεταχείριστα ἔστιν.
 ἀμφοτέρω δὲ τετρακοντάμματα, καὶ τῶν βρό-
 χων τὸ διασημα ἴσον τῶν ἄρκυων. εἰ δὲ τοῖς
 ἀκρωλεῖσι τὰ μὲν εἰσόδια ἐχέτω μασοῖς, τὰ
 δὲ δικτυα, δακτυλοῖς. τῶν δὲ περὶ δρόμους,
 ἀπὸ προφείων. αἱ δὲ χαλίδες μὲν τῶν ἄρκυων
 τὸ μήκος δέκα παλαισῶν. ἔσταν ἢ καὶ ἐλάτ-
 τος. αἱ μὲν αἰσοὶ αὐτῶν εἰς τοῖς ἐπερὶ κλίσεις
 τῶν χερῶν ἴσα τὰ ὑψηλὰ αἰσῶν, εἰ δὲ τοῖς
 ὀμαλέσι αἰσῶν. αὐτὰ δὲ ὡσεὶ αἰσῶν, τὰ
 ἀκρωλεῖ καὶ αὐτὰ λεία. τὸ δὲ εἰσόδιον, διπλάσιοι
 αἱ δὲ τὸ δικτύων, τὸ μὲν μέγεθος πεντασπίτα-
 μοι, δικτὰ ἔχουσαι μικρὰ, τὰ εἰς τὴν μήκην
 μὴ βαρῆα. ὡσεὶ γὰρ ἢ πᾶσαι, καὶ μὴ ἀσύμ-
 μετροὶ τὰ πᾶχη παρὰ τὰ μήκη. τὰ δὲ πληθῆ
 τῶν τὸ χαλίδων οἷον τὸ εἶναι καὶ τῶν παρὰ
 δικτυα πολλῶν, καὶ ὀλίγων. ἐλάττω μὲν, αὖ
 σφόδρα τείνηται εἰς τῆς αἰσῶν. πλέονι δὲ, αὖ ἡ-
 συχῆ. ἔσταν ἢ καὶ εἰς ὅταν ἔστανται αἱ ἄρκυες καὶ τὰ
 δικτυα εἰς ἑκατέρωθεν, κυνοδχος μόνος, καὶ τὰ
 δρόμους. ἵνα ἢ τὸ ὑψηλὸν τε μνοῖται φερέτω τὰ
 δεόμια. τὰ δὲ ἡμῶν τὸ κυνοδχὸν εἶναι διατά. αἱ μὲν,
 κασῶρια, αἱ δὲ, δὲ πεκίδες. ἔσταν δὲ αἱ μὲν κα-
 σῶρια τὸ ἐπισημοῦται τῶν, ὅτι Κασῶρια εἶναι
 τὸ ἔργον, μόνος αὖ τὰς διεφύλαξεν αἱ δὲ δὲ πε-
 πεκίδες, δὲ τὸ εἰς κυνοδχὸν καὶ δὲ πεκίων ἐγγύον-
 τὸ εἰς πολλῶν ἢ ἄρκυον συκίερα) αὐτὸ ἢ φύσις.

Quot autem, quibusque rebus instructus,
 ad hæc debeat accedere, dicam; ac præter-
 ea cuiusque disciplinam, vt his præcogni-
 tis, ita deinde opus ipsum adgrediatur. Ne-
 que vero vulgaria quis hæc, exiguiq; mo-
 menti ducat: quum absque iis res ipsa per-
 agi nequeat. Necessè est eum, qui retium
 studio teneatur, lingua esse Græcum, æta-
 te annorum plus minus viginti, forma cor-
 poris agilem & robustum, animo satis pa-
 rato: vt per hæc superatis laboribus, ipso ex
 opere delectationem capiat. Retia de Pha-
 siano, vel Karthaginienfi lino tenui, facta
 esse debent; itemque casses ad vias collo-
 cata, ac plagæ maiores. Constant autem
 retia de filis nouem, & magnitudinem ha-
 beant spithamarum quinque, laquei pal-
 mos duos æquent. Margines siue circuito-
 res plagarum enodes relinquuntur, vt mo-
 ueri facile possint. Casses ad itinera collo-
 cata filorum sunt duodecim, quæ quidem
 ad τὸ vlnarū duarum, vel quatuor, vel quin-
 que spatium extendantur: maiores vero
 plagæ ad vlnas decem, viginti, triginta.
 Quod si maiora fuerint, tractari non facile
 poterunt. Vtraq; nodos habeat triginta, la-
 queorumq; par sit interuallū, vt in retibus.
 In summis limbis eæ casses, quæ in viis col-
 locantur, māmillas, quas vocant, habeant:
 maiores plagæ, anulos: circumactores de
 funiculis tortis conficiantur. Furculæ retiū
 longitudine palmos decem æquent, non-
 nullæ minores sint. Harum quæ inæquales
 sunt, in locis ex altera parte decliuisibus æ-
 quales ad altitudines retia tollant: æquales
 autem, in locis planis adhibeantur. Atq; hæ
 quidem in summo læues sint, & circumflecti
 facile debent. Furculæ cassium ad vias col-
 locatarum duplo sint maiores. Plagarū de-
 niq; furculæ, quibus feræ grandiores capi-
 untur, magnitudine quinque spithamas æ-
 quent, & partes illas bifidas paruas habeat,
 neq; profunde incisas. Omnes tamē firmæ
 sint, atque ita factæ, vt spissitudo longitudi-
 ni respondeat. Furculis ad retia vel multis,
 vel paucis vt licet: paucis, quum vehemē-
 ter, dum consistunt, extenduntur: pluri-
 bus, quum remissius. Ad sint etiam, quo in-
 cludantur tam retia quam plagæ, culleus e
 corio vitulino, itemque falces: vt cæsa ma-
 teria, quædam obstrui, prout vsus postulat,
 possint. Canum genera duo sunt. Aliæ ca-
 storix, aliæ vulpinæ. Castoriis inditum hoc
 cognomentum, quod Castor ex venandi
 labore voluptatem capiēs, eas potissimum
 apud se retinuerit: vulpinis, quod ex cani-
 bus & vulpeculis natæ sint, earū natura temporis diuturnitate tandem plane commista.

τὸ μὲν ἀρ-
 κυον,
 * ἔργον,
 τὸ δὲ

ἐκκαδέ-
 κάλινα,
 * διόρ-
 ρυα, πε-
 ντάρυα,
 πεντάρ-
 ρυα
 τὸ δεκά-
 ρυα, εἰ-
 κοσάρυα,
 τετρακον-
 τάρυα.

εἰς ἴσα

σαλίδων,
 τὸ σαλί-
 καν

† Oργυά
 Græcis,
 spatium
 expansio
 τὸ ὑψηλὸν
 que bra-
 chiorū ἔσταν
 manuū

Canū ge-
 nera duo.

Vitia vul-
pinarum
canum.

Haec & deteriores, & plures sunt, exiguae, naribus aduncis, oculis fuluis, luscioſa, deformes, rigidae, debiles, pilis rarioribus, proceræ, proportione corporis non concinna, non animoſa, naribus idoneis deſtituta, vitioſa pedibus. Ac exigua quidem, ob paruitatem, ſæpenumero in venationibus operam perdunt: quibus naſus aduncus eſt, ore idoneo deſtituuntur, ac propterea leporem retinere nequeunt: luſcioſa fuluiſque præditi oculis, deteriores habent oculos: deformes, adſpectu turpes ſunt: rigidae, difficulter e venationibus digrediuntur: debiles, ac pilos habentes rarioreſ, tolerare labores nequeunt: quibus altiora, nec proportione ſatis ſunt concinna corpora, grauate diſcurſitant: non animoſa labores relinquunt, ex ſole ſub umbras ſe recipiunt, humi procumbunt: quæ nares bonas non habent, vix ac raro leporem ſentiunt: quibus pedes vitioſi ſunt, etiam ſi ſint animoſe, labores tamen perferre nequeunt, adeoque propter pedum dolorem deſiciunt. Veſtigiationis per eoſdem canes modi complures ſunt. Etenim nonnullæ quum veſtigia deprehēderunt, nullo de ſe indicio dato pergunt; vt nō animaduertatur, inueſtigationi eſſe intentas. Aliæ mouent ſolas aures, cauda non mota. Aliis aures immotæ manent, extrema tantum cauda nonnihil quaſſata. Aliæ contrahunt aures, ac vultu triſti per veſtigium deſixo, caudaque demiffa, & inter crura condita, diſcurrunt. Multæ nihil horum faciunt, ſed inſano more veſtigia circumlutrantes obeunt, quum in ea inciderint, ac indicia temere conculcant. Sunt quæ multis ambagibus & erroribus vtentes, dum ſuſpiciuntur antrorſum tendere veſtigia, leporem relinquunt: & quoties ad veſtigia accurrunt, coniecturam faciunt: ſed vbi leporem vident, trepidant; nec prius inuadunt, quam illum ſe loco mouere conſpexerint. Quæ vero indagando & tranſcurrendo aliorum canum inuenta præcipiunt, hæ frequentes reſpicientes, ſibi ipſæ non credunt. Feroces vero ſunt, quæ peritas venationis ſocias progredi non ſiunt, ſed cum ſtrepitu eas repellunt. Aliæ veſtigiiſ falſis inhærent, & quidquid tam dē ſit, in quod inciderint, nimia cum oſtentatione procurrunt, ſuæ ſibi fraudis conſciæ. Quædam hoc idē faciunt inſciæ. Nullius pretij ſunt, quæ nuſquam tritis e tramitibus declinant, veſtigia recta ignorantes.

A χείρους ἢ καὶ πλείους αἰτιαί τε, μικραὶ, χερσὶ
παῖ, χροκοί, μυωκοί, αἰχραὶ, σκληραὶ,
ἀσθενῆς, ψιλὰ, ὑψηλὰ, ἀσύμμετροι, ἀψυ-
χοι, ῥῆνες, ὅτε δὲ παδες. αἱ μὲν οὖν μικρὰ
πολλάκις ἐκ τῆς κωηγεσιῶν ἀποτροπῆται
τῆς ἐργασίας, ἀλλὰ ὁ μικρόν· αἱ δὲ χερσὶ αἰ,
ἀστομοί, καὶ ἀλλὰ τὸ οὐ κατέχεισι τὸν λαχόν.
μυωκοί δὲ, καὶ χροκοί χεῖρα τὰ ὄμματ᾽ α
ἐχρῶσι, ἀμορφοί δὲ, καὶ αἰχραὶ ὀρεῖσθαι αἱ
δὲ σκληραὶ τὰ εἶδη, χαλεπῶς ἀπὸ τῆς κωη-
B γεσιῶν ἀπαλλάττοισι· ποιεῖν δὲ ἀδύνατοι αἱ
ἀσθενῆς, καὶ αἱ ψιλὰ· καὶ ὑψηλὰ, καὶ ἀσύμ-
μετροί, ἀσώτακτ᾽ αἱ ἐχρῶσι τὰ σώματ᾽ α, βα-
ρέως ἀφροπῶσιν· αἱ ἀψυχοὶ δὲ λείποισι τὰ
ἔργα, καὶ ἀφίστανται τῇ ἡλίῳ ὑπὸ τῆς σκιάς,
καὶ κατακλίνονται· αἱ δὲ τῶν ῥῆνοι, μόλις καὶ ἀφῆσι
ὀλιγάκις ἀδάνονται τῷ λαχόν· αἱ δὲ ἀπο-
δες, οὐδὲ ἐὰν ὦσιν ἀψυχοί, τὸς πόνοους δύ-
νανται ἀνεχεῖσθαι, ἀλλ' ἀπαρρηθῶσιν ἀλλὰ
ὁ ἄλλως τῆς ποδῶν. εἰσὶ δὲ καὶ τῆς ἰχνύσειως
C πολλοὶ ἔσποισι ἐκ τῆς αὐτῆς κωῶν. αἱ μὲν γὰρ
ἐπὶ δὲ ἀλάβωσι τὰ ἰχνη, πορβύονται ἀσήμερος,
ὥστε μὴ γινώσκουσαι, ὅτι ἰχνύσειωσι. αἱ ὅτε τὰ
ὦτα μόνοι ἀφαινοῦσι, πῶς ὅτι οὐρανὸν ἠσυχῆ ἔ-
χρῶσιν. αἱ ὅτε τὰ ὦτα μὲν ἀκίνητ᾽ αἱ ἐχρῶσι, τὰ ἀκράνθ
κερὰ ὅτε τῆ οὐρεῖ σείουσι. ἀλλὰ ὅτε σιωπῶνται τὰ
ὦτα, καὶ ἐπισκευάζουσαι ἀφῆσι τῶν ἰχνη,
χαίρουσαι τὸ οὐρανὸν, καὶ φερέουσαι ἀφῆσι ἔχρῶ-
σι. πολλὰ ὅτε τῶν μὲν ἄσθεν ποιῶσι, μανι-
κῶς ὅτε φερέουσαι ὑλακτῶσι περὶ τὰ ἰχνη,
D ὅτε εἰσπίπτουσι εἰς αὐτὰ, ἀφρόνως καταπα-
τῶσαι τῶν ἀσθενῆς. εἰσὶ ὅτε αἱ κύκλοι πολλοὶς
ῥηῶν καὶ πλάνοις, ὑπολαμβάνουσαι ἐκ
τῶν περὶ αὐτῶν τὰ ἰχνη, τῶν ἀλείψουσι τὸν λαχόν
ὁσακις δὲ ἴσθῃ ἔχρῶσι τὰ ἰχνη, εἰκάζουσι τῶν
οράουσαι ὅτε τῶν ἔχρῶσι, καὶ οὐκ ἐσφῆχον-
ται περὶ ἰδῶσιν ὑποκινουῦντα. ὅσα ὅτε τὰ τῆς
ἄλλων κωῶν ἀρῆματα ἐκ τῶν ἰχνη καὶ με-
ταδρομαῖς περὶ φέρουσαι, ἁμυνὰ στυπῶσαι ἐ-
αυτῶν ἀπίως ἐχρῶσι. ἀφῆσι ὅτε αἱ οὐκ ἐσφῆ-
E σι τῆς σιωπῶν τῶν σφῆσι εἰς τὸ τῶν περὶ αὐτῶν
περὶ εἶναι, ἀλλ' ἀνείργουσι ἱεροῦσαι, αἱ ὅτε ἀ-
σπασῶνται τὰ ἴσθῃ, καὶ ὑπολαμψῶσι ὀ-
μῶν ἐφ' ὅτε αὐτῶν στυπῶσαι, στυπῶσαι
ἐαυτῶν, ὅτε δὲ ἀπατῶσιν. αἱ δὲ, ὅτε εἰδῶσαι, ὅ-
σα αὐτὸ ποιῶσι ταύταις. φαύλα ὅτε αἱ ἐκ ἀπαλλάττοισι, ἐκ τῶν ἱεροῦσαι, τὰ ὀρθὰ ἔχρῶσιν.
ἅσα

ἔσται δὲ τῶν
γούσι, π
εἰς γούσι
σφῆσι,
ῥῆνοι, ἰ
ἐμπιπῶσι
ἰχνησῶν
ἐκ ἀφῆσι
πολλὰ ἰ
τῆς ἰχνη
ἀλφῆσι
πορβύσαι
ἡ ἀσθενῶν
τῆς ἔργα
ἀφῆσι
μετῶσαι
λὺ τῶν
ραὶ, αἱ δὲ
ἐκ κινῶσι
σφῆσι
σφῆσι
δὲ δὲ τῶν
λα, φε
γούσι, ἰ
σιμαί, ἰ
μετῶσαι
σφῆσι
χρῶσι β
πιδῶν ἰ
ρῆσι σφῆσι
μῆσι τῶν
τὰ περὶ
φῆσι τῶν
πὸν βαδ
σφῆσι ἰσφῆσι
κρῶν, φ
εἰς λαχόν
σφῆσι
δὲ κινῶσαι
τῶν τῶν
κινῶσαι
εἰσῆσι, ἰ
σφῆσι
σφῆσι τῶν
χρῶσαι, π

ὅσαι δὲ τῶν κινῶν τὰ ἴχνη τὰ μὲν ὀνόμα ἀ-
 γνοῦσι, τὰ δὲδρομῆα τὰ γὰρ ἀφ' ἑξῆς, ἔκ-
 εἰσι γήσασιν. διώκοντες δὲ αἱ μὲν ἀρχόμενοι
 σφόδρα, ἀφ' ἧς δὲ μαλακίαν αἰῶσιν, αἱ δὲ ὑπο-
 θέουσι, εἴτα ἀμῆρτομοῖσι. ἕτεροι δὲ ἀνόητως
 ἐμπιπλοῦσαι εἰς τὰς ὁδοὺς ἀμῆρτομοῖσι, ὅ α-
 νήκουσι πολὺ ἔχουσαι. πολλὰ δὲ τὰ διώγμα-
 τα ἀφίσται ἐπὶ ἀμῆρτον ἀφ' ὅ μισοθῆρον,
 πολλὰ δὲ ἀφ' ὅ φιλεῖν θροῖον. αἱ δὲ ὅτι
 τῶν ἴχνην τὰ κεκλαγγῆα ἄρα πατῶν πφρῶν,
 ἀληθῆ τὰ φθῶν ποιούμεναι. εἰσὶ δὲ, αἱ τῶ-
 το μὲν οὐ ποιῶσι, μεταξὺ δὲ θέουσαι, αἱ πο-
 θεν ἀκούσωσι κραυγῆς, καταλείψουσαι τὰ αὐ-
 τῶν ἔργα, ἀπερονοήτως ὅτι τῶν φέρονται.
 μεταθέουσι τὰ γὰρ αἱ μὲν ἀσφῶς, αἱ δὲ πο-
 λὺ ὑπολαμβάνουσαι, τὰ δὲ ἀζῶσι δὲ ἕτε-
 ραι, αἱ δὲ πεπλασμένως, φθονῶς δὲ ἄλλαι
 ἐκκινῶσι τῶν ἴχνη, ἀφ' ἧς τέλους συμ-
 πῶρα φερόμεναι. τὰ μὲν οὖν πλείστα τῶν
 φύσιν τὰ ἔχουσι, τὰ δὲ ἠγμέναι ἀνεπισημάνως,
 δύσρησι εἰσιν. αἱ τοιαῦται μὲν οὖν κύνες ἀπο-
 βῆσαν αἱ τῶν ὀπίθου μὲν τῶν κινήσειων. οἷας
 δὲ δὲ εἶ τῶν αὐτῶν γῆρας τὰ τε εἶδη καὶ τὰ ἄλ-
 λα, φερόσιν. πῶρον μὲν οὖν χρῆ εἶ με-
 γάλαις, εἴτα ἔχουσαι τῶν κεφαλῶν ἐλαφράς,
 σιμαίς, ἀφ' ἧς φθῶν, ἰνώδη τὰ κατώτην τῶν
 μετώπων ὀμμαίτα, μετώρου, μέλαινα, λαμ-
 πρὰ μετώπα μεγάλα καὶ πλατῆα, τῶν ἄρα
 κρίσις βαθείας ὡτὰ μικρὰ, λεωτῆα, ψιλὰ ὀ-
 πιαδῆν βαχίλοις μακροῖς, ὑγροῖς, πῶρι φε-
 ρῆς ἐπὶ πλατῆα, μὴ ἄρα τῶν ἀπὸ τῶν ὀ-
 μων τῶν ὀμοπλάτας διεσώσας μικρὸν σκέλη
 τὰ πῶρα, μικρὰ, ὀρθὰ, ερωγύλα, σι-
 φρῆ τῶν ἀκῶνας, ὀρθοῖς πλῆθους μὴ ὀπί-
 πον βαθείας, ἀλλ' εἰς ὅ πλάγιον παρηκῶ-
 σαι ὀσφῶν ἄρα τῶν, τὰ μεγέθη μεταξὺ μα-
 κρῶν, βραχέων μῆτε ὑγρῶν λῆαν, μῆτε σκλη-
 ρῶν λαγῆας, μεταξὺ μεγάλων, μικρῶν ἰσχυ-
 ρῶν γύλα, ὀπιαδῆν ἄρα τῶν, ἀνώθεν ὅ μὴ συν-
 δεδεμῶνα, ἐνδοθεν δὲ πῶρα σαλαμῶνα τὰ κα-
 τῶτην τῶν κενεῶνων λαγῆα, καὶ αὐτοῖς τῶν
 κενεῶνας ἔρας μακρῶν, ὀρθῶν, λιγυρῶν μη-
 ραίας, μὴ σκληρῶν ὑποκῶλια μακρῶν,
 πῶρι φερῆ, ὀπαχῆ σκέλη πολὺ μείζονα ὅτι
 ἀπὸ τῶν ἔμπροσθεν, καὶ τῶν πῶρα πῶρι φερῶν καὶ ἐὰν ὡσιν τοιαῦται αἱ κύνες, ἔσονται ἰ-
 χυραὶ, τὰ εἶδη ἐλαφρῶν, σίμμετοι, ποδάκης, καὶ ἀπὸ τῶν πῶρα ὀπίθων φαιδραὶ καὶ ὄσομοι.

At quæcunque canes vestigia cubilium
 ignorant, cursu vero impressa celeriter
 percurreunt, non sunt indolis bonæ. Rur-
 sum pars ab initio vehementes in perfe-
 quendo, præ mollitie deinde remittunt:
 pars in cursu sequitur alias, ac deinde ab-
 errant. Quædam in vias stulte incidunt ab-
 errantque, & reuocantes haudquaquam
 facile exaudiunt. Multæ ferarum odio,
 pleræque hominum desiderio, perfequu-
 tione omissa, recurrunt. Nonnullæ ex ve-
 stigiis latratu abducere tentant, pro veris
 fallâ simulantes. Sunt quæ hoc non faciunt,
 sed inter currendum, sicunde clamorem
 audierint, ad hunc relicto labore suo te-
 mere feruntur. Et aliæ quidem ex nulla
 certa coniectura cursum mutant, pleræ-
 que multum sibi promittentes, aliæ qua-
 dam ex opinione, nonnullæ per simulatio-
 nem, aliæ per inuidiam sic a vestigio recedunt,
 ut semper alias sectentur. Hæc vero
 vitia pleraque canibus insunt a natura,
 quædam etiam quod educuntur inscite,
 parum utiles euadunt. Et huiusmodi qui-
 dem canes, studiosos etiam venationis ho-
 mines auertere possunt. Quales autem e-
 iusdem generis esse debeant, quod formas
 adinet, & alia eiusmodi, dicam. Primum
 igitur magnas esse oportet, deinde leuia
 habere capita, sima, neruosa, inferiori frō-
 tis parte fibrosa; oculos sublimes, nigros,
 claros; magnas frontes, ac latas, discrimina
 profunda; paruas aures ac tenues, poste-
 riore parte glabras; ceruices longas, mol-
 les, ac flexiles; pectora lata, non macilent-
 ta; scapulas, ab humeris parum distantes;
 anteriora crura, parua, recta, teretia, firma;
 flexus crurum, rectos; latera non admo-
 dum profunda, sed in obliquum tenden-
 tia; lumbos carnosos, magnitudine media
 inter ea, quæ longa & breuia sunt; ilia nec
 valde mollia, nec rigida, inter magna &
 parua; coxas teretes, posterius carnosas,
 superius nō connexas, interius contractas;
 inferiora ventris, cum ipso ventre, laxa;
 caudas longas, rectas, flexiles; femora,
 non dura; partes femoribus subiectas lon-
 gas, teretes, satis spissas; posteriora cru-
 ra prioribus multo grandiora, & superio-
 ri parte incurua; pedes, rotundos. Quod
 si canes huiusmodi fuerint, robustæ e-
 runt, specie agiles, aptæ proportionis, cele-
 res, & elegantes ad spectu, oreque idoneo.

κινῶν
 γῆας
 γῆας
 ἔχουσι, αἱ
 δὲ ἴχνη.

διημέρας μετωπώρου δ', ἔξω μεσημβρίας. ὄντος δὲ ἑσπέρας, ὁ ἄρ. ταῦτα γὰρ μέτρια. τὰ δὲ ἴχνη τῆ λαγῶ τῆ μὲν χαμῆδος μακρὰ ἔστι, ἀλλὰ ὁ μῆκος τῆ νυκτὸς τῆ δὲ ἡμέρας, βραχέα, ἀλλὰ ὁ εἰατήριον. χαμῆδος μὲν οὖν ὡροσὶ οὐκ ὄζει αὐτῆ, ὅταν πάχη ἢ ἢ παγετός. ἢ μὲν γὰρ πάχη τῆ αὐτῆς ἰσχυρὴ ἀντιστάσασα ὁ θερμὸν ἔχει αὐτῆ, ὁ δὲ παγετός, ἔπιπῆζας. καὶ αἱ κύνες μαλακίωσιν τὰς ῥίνας οὐ διώκονται ἀσθενέσταται, ὅταν ἢ τοιαῦτα, ὡρὶν ἀπὸ ἡλίου ἀφελύσῃ αὐτὰ, ἢ ὡροσὶ οὐσα ἢ ἡμέρα. τότε δὲ καὶ αἱ κύνες ὀσφραίνονται, καὶ αὐτὰ ἐπιδραφερόμενα ὄζει. ἀφανίζε δὲ καὶ ἡ πολλὴ ὀρόσος καταφέρουσα αὐτὰ. καὶ οἱ ὄμβροισι, οἱ γιγνώσκοντες ἀλλὰ χροῖον, ὅσμαι ἀγνοῦντες τῆ γῆς, ποιοῦσι δύσσομον, ἕως ἀν ψυχρῆ. χεῖρα δὲ καὶ τὰ νότια ποιῆ. ὑγραίνοντα γὰρ ἀλλὰ χροῖον. τὰ δὲ βόρφα εἰάν ἢ ἄλυπα, σπύσησι καὶ σάζει. οἱ δὲ εἰσὶ κατὰ κλύσοισι, καὶ αἱ ψεκασίδες καὶ ἡ σελιῶν ἀμγουροῖ τὰ θερμῶ, μάλιστα δὲ, ὅταν ἢ πρὸς ἡλίου, καὶ μαρτύρα τὸτε. χαίροντες γὰρ ὡ φέγγη, ἐπιδραφίπτοι ὡς μακρὰ διαφερόντι ἀντιπαίζοντες. παρὰ γὰρ δὲ, ὅταν ἀλώπεκες ὡροσὶ ἐξέλθωσι, γίγνεται. ὁ δὲ ἄρ κεκεκμηθὼν τῆ ἄρα καλῶς παρέχει τὰ ἴχνη λαμπερά, πλὴν εἴτι ἢ γῆ ὄζει αὐτοῦσα βλάπῃ τὰς κύνας, εἰς ὁ αὐτὸ συμμιγνύσασα τῆ ἀνθῶν τὰς ὀσμάς λεπτά δὲ, καὶ ἀσπῆ τῆ ἡμέρας. ἀλλὰ πύρος γὰρ οὐσα ἢ γῆ ἀφανίζε ὁ θερμὸν, ὁ ἔρρει. ἔστι γὰρ λεπτόν, καὶ αἱ κύνες ἢ τὸν ὀσφραίνονται τότε, ἀλλὰ ὁ ἐκλελύσῃ τὰ σώματά. τῆ δὲ μετωπώρου κατὰ ἔα. ὅσα γὰρ ἢ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἡμέρα συκεκίμιαται, τὰ δὲ ἀγρία γῆρα ἀλλὰ λέλυται. ὡς τε ἐπὶ ὄραλυποδοσι τῆ κερπῶν αἱ ὀσμάς εἰς ταῦτα φερόμενα. ἔστι δὲ τῆ χαμῆδος, καὶ τῆ ἡμέρας, καὶ τῆ μετωπώρου τὰ ἴχνη ὄρα ἔπι ὁ πολὺ, τῆ δὲ ἡμέρας συμπεπλεγμένα. ὁ γὰρ θηρίον σπύδραζεται μὲν αἰ, μάλιστα δὲ ταῦτι πλὴν ὡροσιν. ὡς τε ἀλλὰ τῆ το ὄζει ἀσπῆς μετ' ἀλλήλων πλαιώμενοι τοιαῦτα ποιῶσιν. ὄζει δὲ τῆ

A per totum diem : autumno extra meridiem : vere intra vesperam. Inest enim his mediocritas. Ceterum leporis vestigia procul hieme se porrigunt, quia longæ sunt noctes: parum autem æstate, ob rationem noctis contrariam. Nec vero hieme olent diluculo, quum pruina fuerit, aut gelu. Pruina enim vi sua calorem in se contrahens, intra se retinet: gelu autem densat. Quæ quum acciderint, ob teneritatem narium canes prius sentire non possunt, quam sol diesue procedens, ea soluat. Tunc & canes olfaciunt, & ipsa vestigia dum evaporant, redolent. Delet etiam ea delapsus ros multus. Imbres ite, qui longioribus interuallis cadunt, eductis terræ odoribus faciunt, ut difficulter oleant vestigia, donec tellus exsiccet. Etiam tempestas australis deteriora facit, dum humectans diffundit: septentrionalis vero, si nimis seua non sit, durabilia reddit, & seruat. Tam pluuia, quæ gutte diluunt, & inundant. Lunæ quoque calor facit, ut evanescant vestigia, præsertim quum plena est. Et vestigia tunc quidem rarissima sunt, quod gaudentes eius luce lepores inter se colludant, & procul se iactando magnis interuallis vestigia distinguant. Eadem turbantur, quum vulpes antea pertransierint. Ver propter anni temperiem, satis clara præbet vestigia: nisi quod terra, sicubi floret, canibus officit, dum in vnum confundit florum ac vestigiorum odores: æstate vero exilia sunt, & obscuriora. Nam terra feruens abolet, quidquid halitus & caloris habent. Est enim is tenuis, & canes tunc minus olfaciunt, quod eorum corpora resoluta languent. Autumni tempore vestigia pura sunt. Nam quæcumque terra producit, siue domestica, iam congesta sunt; seu agrestia, senio contabuerunt. Itaque fructuum odores ad vestigia non ita feruntur, ut quidquam obsint. Itidem hieme, & æstate, & autumno recta sunt ut plurimum vestigia, vere autem inter se perplexa. Nam coit hæc fera quum alias semper, tum hoc tempore imprimis: ut a stimulo oberrantibus hanc ipsam ob causam id necessario fieri oporteat. Olent autem vestigia cubilibus impressa diutius, quam in cursu. Nam illa cubilium insistendo, cursus vestigia curtendo lepus imprimit. Itaque terra per illa densatur, his non impletur. In siluosis vero locis redolent magis, quam nudis. Siquidem modo percurres lepus, modo sessitans, multa contingit.

ἢ αὐ-
καὶ
αὐτῆ
ταῖς
ὀσμάς

τὰ εὐνοῖα
ἢ δὲ ὄρο-
μύων. τὰ
γὰρ εὐνο-
* ποιῆται
† δὲ οὐ-
μύων
βέχων.

Procumbit autem ad ea, quæ terra gignit, vel superficie sua continet, & quidem sub re quavis, super re quavis, in rem quamvis; itemq; propius, longius; diu, parû, mediocriter; & in mare nonnumquã ad id, quod potest, exsiliens; & in aquã, si quid exstans, innatumue sit aquæ. Lepus cubans est, qui cubile sibi struit, idq; vt plurimum, quum frigora sunt, tepidis in locis; quum æstus, in opacis; quum ver & autumnus, in apricis: alia cursitantium est ratio propterea, quod eis terror a canibus incutiatur. Sic autem procumbit, vt partes inferiores subter ilia collocet, cruribus anterioribus vt plurimum compositis & exprorectis, mēto extremis pedibus imposito, auribus supra scapulas expansis. Deinde partes etiam molliores tegit. Habet & pilos ad tegendum aptos, quippe qui densi sint ac molles. Quum vigilat, nonnihil conuiuet palpebris: quum dormit, palpebras nullo cum motu apertas habet, oculis manentibus immotis. Nares per somnum frequenter mouet, extra somnum rarius. Quum terra pullulat, culta magis, quam montes eum retinent. Vbique subsistit, dum inuestigatur; nisi si noctu ingens eum metus inuasit. Id ei quum accidit, loco se mouet. Tam fecundum est animal, vt partim recens pepererit, partim pariat, partim vterum gerat. Paruorum lepusculorum vestigia magis olent, quam adultorum. Nam quum membra eorum adhuc mollia sint, tota quasi tractim terram stringunt. Quicumque recens editi sunt admodum, eos venationum studiosi Dianæ dimittunt. Anniculi cursum primum celerrime faciunt, reliquos non item. Sunt enim agiles quidem illi, sed imbecilles. Vestigia leporis captanda sunt ita, vt ex aruorum parte superiori canes ducas, præsertim si lepores fuerint, qui ad loca culta non veniunt, in prata, in saltus, fluenta, saxa, loca siluosa. Quod si loco se mouerit, clamandum non erit; ne canes adtonitæ, vestigia difficulter adgnoscant. Quum inueniuntur a canibus, iisdem insequentibus nonnumquam flumina tranant, & cursum flectunt, & in conualles se abdunt ac inuoluunt. Non enim canes tantum metuunt, sed etiam aquilas; a quibus inter superandum loca deuexa siluisque nuda, dum adhuc anniculi sunt, rapiuntur: maiores a canibus impetu facto auferuntur.

Abonag. 9.
p. 198, 52.

κατακλίνονται δὲ εἰς ἀήγη Φύσιν ἢ ἐξ ἑαυ-
 τῆς, ὑπὸ πόντῃ, ἐπ' αὐτῆς, ἐν αὐτοῖς, παρ'
 αὐτὰ, ἀποθεν, πολὺ, μικρὸν, μεταξὺ τούτων·
 ὅτε δὲ καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ ἀφ' ἁρρίπιων ὅτι δ'
 διωκτὸν, καὶ ἐν ὕδατι, εἰ μὴ ἢ ὑπερέχον ἢ
 ἐμπεφυκὸς ἐν τούτῳ. ὁ μὲν οὖν τ' ὀνόμας εὐνάος, ὁ
 παιούμαχος δὲ βίνω, ὅτι δ' πολὺ, ὅταν μὲν ἢ
 ψύχη, ἐν διδιδνοῖς ὅταν δὲ καύματα, ἐν πο-
 λυσκίοις· ὁ δὲ ἑάρ καὶ δ' φθινόπωρον, ἐν
 παρρηλοῖς· οἱ δὲ δρομοῖοι οὐχ οὕτω, ἀλλ'
 B ὁ ὑπὸ τῆς κυνῶν ἐκπληκτοὶ γίνεσθαι. κα-
 τακλίνεται δὲ ὑποταῖς τὰ ὑποκώλια ὑπὸ
 ταῖς λαγύνας, τὰ δὲ παρὰ τὸν σκέλη τὰ πλάγια
 στυλαῖ· καὶ ἐκταῖνας, ἐπ' ἄκροις δὲ τῶν πό-
 δας τῶν γῆραι κατὰ τῆς, τὰ δὲ ὅταν ὅταν πετά-
 σας ὅταν τῆς ὠμοπλάτας. εἴτα δὲ ὑποταῖς
 τὰ ὑγρά. ἔχει δὲ καὶ τῶν τεύχεα γῆραι. πυ-
 κνὴ γὰρ καὶ μαλακὴ. καὶ ὅταν μὲν ἐρηρηρῆ,
 καταμύξ τὰ βλέφαρα· ὅταν δὲ καθέδῃ,
 τὰ μὲν βλέφαρα ἀναπέσονται ἀκίνητα, οἱ
 C δὲ ὀφθαλμοὶ ἀφίπασιν ἔχουσι. τῶν δὲ μυκτῆ-
 ρας, ὅταν βῆδῃ, καὶ πυκνά· ὅταν δὲ μὴ,
 ἠπὸν. ὅταν δὲ ἢ γῆ βρῆν, μάλλον τὰ ἔργα, ἢ
 τὰ ὄρη ἔχουσι. ὑπομύξ τ' ἰπποταγῶν ἰχθυό-
 μαχος, εἰ μὴ πῶς φοβὸς τ' νυκτὸς γῆραι.
 παθῶν δὲ τῶν ὑποκινῆ, πολὺ γονοῖ δὲ ἐστὶν ἔ-
 τως, ὥστε τὰ μὲν τέτοκε, τὰ δὲ πικτῆ, τὰ δὲ
 κίξ. τῶν δὲ μικρῶν λαγύων ὅξ μαλλον, ἢ τῶν
 μεγάλων. ἐπὶ γὰρ ὑπερμελῆ ὄντα, ὅταν οὐρε-
 ται ὄλα ὅταν τ' γῆς. τὰ μὲν οὖν λίαν νεογνά οἱ
 D φιλοκυνηγετῶν ἀφίπασιν τῆς γῆς. οἱ δὲ ἢ ἢ ἔτφοι
 τὰ γῆρα θεοῖοι τ' παρὰ τὸν δρόμον, τῶν δὲ ἄλ-
 λου οὐκέτι εἰσὶ γὰρ ἔλαφοι, ἀδιώτατοι δὲ.
 τ' λαμβάνειν δὲ τῶν λαγῶν τὰ ἴχνη ὑποταῖς τὰ
 ταῖς κύνας ἐκ τῶν ἔργων αἰώθεν, * ὅσοι δὲ μὴ
 ἔρχονται αὐτῶν εἰς τὰ ἔργασια, τῶν λῆμνῶν,
 ταῖς νάπας, τὰ ρῆθρα, τῶν λίθους, τὰ ὑλώδη·
 καὶ εἰ μὴ ὑποκινῆ, μὴ ἀναβοῶν, ἵνα μὴ αἱ κύ-
 νες ἐκφορῶν γινώσκουσι χαλεπῶς τὰ ἴχνη
 γνωρίζουσι. διεισκήρυτοι δὲ ὑπὸ αὐτῶν καὶ
 E διωκόμενοι ἐστὶν ὅτε ἀφαινοῖσι τὰ ρῆμα-
 τα, καὶ ὑποκαμωτοῖσι, καὶ καταδύονται
 εἰς φάραγγας, καὶ εἰς ἴσλους. πεφόβουται
 γὰρ οὐ μόνον ταῖς κύνας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀε-
 τῶν. τ' ὑπερβαλόντες γὰρ τὰ σμά καὶ ψι-
 λῶντες
 λῶν, ἀναρπάζονται ἕως αἰ ὡσὶν ἔτειοι· τῶν δὲ
 μείζους ὅταν ἔρχουσι αἱ κύνες ἀφαιρῶνται.
 ποδῶ-

κοδαιετα
 ἦσαν, βε
 ἔς τὸς π
 δρῶσαι. τ
 λιστα μὲν
 ραία, αἰο
 κλέμνοι
 γησκακί
 ἀφ' ἑκ
 δολοὶ δὲ
 δῖς, εἰ
 αἰβῖς ἐπ
 λῆθους, π
 ρῶσι, ἀφ'
 ἑκ κύνας
 εἰσι αὐτ
 κλαθῆν
 εἰσι, ἀπ
 πῖ, ἀλλ
 τῶν τὰ
 πῖπῖς ἀλ
 πῖπῖς ἀλ
 ἐκ τῶν
 φαις· βε
 οἰσι, ἐμ
 ἢ ὅτι αὐ
 κῖ, ἐπ
 χῖσι οἱ δ
 κῖ ἔχουσι
 κῖλοισι, οἱ
 πῖπῖς ἀλ
 τὰ ὅτι τὰ
 μικροῖ. ἔ
 ἐκ τῆς, α
 ἔς πλεί
 εἰσι οὐτ
 ἀπῖπῖς
 εἰσῶται,
 μάλλον,
 τὰ δὲ τῶ
 μῖς ὀλιγ
 τῶν ὀλιγ
 ἔς τῶν ἑ
 κύνας. ὅ
 ἐκ τῶν
 ἀφῖπῶν

ἡδωκέσταιοι μὲν οὖν εἰσὶν οἱ ὄρφοι, οἱ πεδῖνοι ὅ
 ἢ ἴλιον, βραδύτατοι ὅ οἱ ἐλάφοι. οἱ δὲ ὅτι πεδύ-
 τας τὸς τόπους πλαῖνται, χαλεποὶ πρὸς τὸς
 δρόμους. τὰ γὰρ σκυτομαῖοι. ἴσοι γὰρ μά-
 λιστα μὲν τὰ αἰάντη, ἢ τὰ ὄμαλα· τὰ δὲ αἰό-
 ροια, ἀνομοίως· τὰ δὲ κατὰ τὴν ἡκίστα. διω-
 κόμενοι δὲ εἰσὶ κατὰ δὴλοι μάλιστα μὲν ἀφ' ἑ-
 γῆς κελινημῆς, εἰὰ ἔχουσι ἐνίοι ἐρύθημα, καὶ
 ἀφ' ἑ καλῆμης, ἀφ' ἑ αἰτῶν γὰρ κατὰ
 δὴλοι δὲ καὶ ἐν τοῖς τεταμοῖς, καὶ ἐν ταῖς ὀ-
 δοῖς, εἰὰ ὡσιν ἰσὺ πεδοι. ὅ γὰρ φανὸν ὅ ἐν
 αὐτοῖς ἐνὸν ἀντιλάμπει. ἀδῆλοι ὅ, ὅ τῶν τὸς
 λίθους, τὰ ὄρη, τὰ φέλλια, τὰ δασέα ἀποχω-
 ροῖσι, ἀφ' ἑ ὁμοχρῶσι. πρὸς λαμβάνοντες ὅ
 τὰς κύνας ἐφίστανται, καὶ ἀνακαθίζοντες ἐπαί-
 ρουσι αὐτοῖς, καὶ ἐπακούουσι εἰπερ πλησίον
 κλαυθῆ ἢ φόφος τῶν κινῶν, καὶ ὅθεν αἰ ἀκού-
 σωσι, ἀποβέπονται ὅ ὅτε ὅ καὶ ὅσκι ἀκούσαν-
 τες, ἀλλὰ δόξαντες ἢ ὅ τῶν ἀδέντες ὅσκι αὐτῶν,
 ὅσκι τὰ αὐτὰ, ἀφ' ἑ τῶν αὐτῶν, ἐπαλλάτ-
 τοντες ἀλματῶ, ἐμπροσθεν ἔχουσι ἴχνη, ἀ-
 ποχωροῖσι. καὶ εἰσὶ μακροδρομοῦσταιοι μὲν οἱ
 ἐκ τῶν ψιλῶν Δεισκόμοιοι, ἀφ' ἑ ὅ κατὰ
 φαῖες βραχυδρομώτατοι ὅ, οἱ ἐκ τῶν δα-
 σέων, ἐμποδῶν γὰρ ὅ σκετῆρον. δύο ὅ καὶ τὰ γέ-
 νη ὅσκι αὐτῶν. οἱ μὲν γὰρ μεγάλοι, ὅ ὅτι ὅσκι
 καὶ, καὶ ὅ λυκὸν ὅ ἐν τῶν μετὰ πῶ μέγα ἔ-
 χουσι· οἱ δὲ ἐλάφης, ὅ τῶν ἀνθοῖ, μικρὸν ὅ λευ-
 κὸν ἔχοντες. ὅ δὲ ὅσκι οἱ μὲν κύκλω ὅσκι ποί-
 κιλον, οἱ ὅ ὅσκι ὅσκι καὶ τὰ ὅσκι οἱ μὲν ὅ
 ποχρῶποι, οἱ δὲ ὅσκι ὅσκι καὶ τὰ μέλανα
 τὰ ὅσκι τὰ ὅσκι ἀκρῶ οἱ μὲν ὅσκι πολὺ, οἱ ὅ ὅσκι
 μικρὸν. ἔχουσι ὅ αὐτῶν αἰ πολλὰ ὅ τῶν τὸς
 ἐλάφης, αἰτ' ἔρημοι καὶ οἰκῶν μῆμα. ὅ ὅ πλῆ-
 θος πλείους ἐν αὐταῖς, ἢ ἐν τῶν ἡπείρουσι. ὅ γὰρ
 εἰσιν οὐτ' ἀλώπεκες ἐν ταῖς πολλαῖς αὐτῶν,
 αἰτῆνες καὶ αὐτοῖς καὶ τὰ τέκνα ὅσκι ἀναί-
 ρουῖται, ὅσκι ἀετοῖ. τὰ μέλαλα γὰρ ὅσκι ἔχουσι
 μάλλον, ἢ τὰ μικρῶ. ἐλάφη δὲ ὅσκι ὅ πολὺ
 τὰ ἐν ταῖς νήσοις. κινῆται ὅ εἰς μὲν τὰς ἐρή-
 μοις ὀλίγαις ἀφικνουῖται, ἐν ὅ ταῖς οἰκῶν μέ-
 ναις ὀλίγοι ὄντες, καὶ ὅ φιλόθρηστοι οἱ πολλοί. εἰς
 ὅ τὰς ἰεραῖς ὅ τῶν τὸς ἀφ' ἑ βλάστην οἰόντε
 κύνας. ὅσκι οὖν ὅ τῶν ἀρχόντων ὀλίγους
 ἐκθηραίνται, ὅ καὶ ὅ ὅσκι γυρομῶν, ἀνάκη
 ἀφ' ἑ ὅσκι. βλέπει δὲ ὅσκι ὅσκι ὅσκι πολλὰ.

A Velocissimi sunt montani, campestres mi-
 nus, palustres autem longe tardissimi. At
 qui locis omnibus oberrant, molesti sunt
 in cursu. Norunt enim itinera compen-
 diaria, & maxime currunt per acclitua, vel
 plana: si quæ sunt loca inæqualia, & hæc
 inæqualiter percurrunt; per declitua mi-
 nime feruntur. In persequendo maxime
 conspiciuntur, quum per agrum suba-
 ctum currunt, si quidem rubor quidam
 eis adfit: itemq; per stipulas, propter splen-
 doris reflexionem. Sunt etiam in tramiti-
B bus ac viis conspicui, siquidem hæ planæ
 fuerint. Nam quod in eis nitidum est, re-
 splendet. Conspici nequeunt, quum ad sa-
 xa, montes, loca suberosa, filuifque densa
 secedunt, idq; ob coloris similitudinem.
 Si canes antevertant, subsistunt; seque hu-
 mi collocatos erigunt, & num alicubi la-
 tratus strepitusue canum in propinquo sit,
 auribus captant: & vndecumq; hunc per-
 cipiunt, inde se auertunt. Interdum tamen
 si nihil audierint, opinione tamen, ac per-
 suasione sua, propter eadem, & per eadem
 loca variatis saltibus, & in vestigia vestigiis
 aliis impressis, ita deinde discedunt. Cursu
 longissima spatia conficiunt, qui nudis in
 locis reperiuntur, quod ea satis lucis ha-
 beant; breuissima, qui in siluosis: quod te-
 nebræ sint eis impedimento. Duo sunt au-
 tem eorum genera. Nam alij magni sunt,
 notis nigris varie distincti, qui & albedi-
 nem in fronte insignem habent: alij mino-
 res, subflavi, exigua cum albedine. Cauda
 illis vndiq; varia est, his albedine insignis
 longiore spatio. Oculi illis subfului, his sub-
 cælij. Quam circa summas aures nigredi-
D nem habent, ea magna est in illis, in his ex-
 igua. Minores maxime in insulis, tum de-
 fertis, tum habitatis & excultis reperiun-
 tur: atque adeo plures sunt in iis, quam in
 terra continente. Quippe nec in plerisque
 vulpes sunt, quæ tum lepores, tum fetus
 eorum interficiunt; nec aquilæ, quæ magis
 in montibus vastis degunt, quam exiguis.
 Et sunt in insulis plerumq; montes mino-
 res. Venatores etiam raro in desertas insu-
 las veniunt, & in iis, quæ incoluntur, pau-
 ci sunt homines, neque venationis admo-
E dum studiosi. Quæ vero sacræ sunt insu-
 læ, in eas haud fas est canes transfuehi. Quo
 fit, vt quum pauci de iis, qui iam illic ex-
 istunt, venando capiuntur, & plures fern-
 per gignantur; necessario magna sit eo-
 rum copia. Multæ sunt autem causæ,
 quamobrem lepores acutum nõ cernant.

ὅσκι ὅσκι τὸς λίθους

ὅσκι ὅσκι

ὅσκι ὅσκι

ὅσκι ὅσκι

καταβόη- και οταν αλισκηνται τω τρω κωνων, τκα-
 ταβάλλων γαρ και τα βάλλων ο επερνο εις
 πλαγιον, οποτεροι αν λυπηται * αωφειδδ-
 μνος. Αρα δη εις τωπο τωσφρεφεται τω γυ,
 εν μικρω πολυ καταλιπων ο επιφροσμον.
 ουτω δε επιχρησθι ο θηριον, ωστε σφδεις
 οστις σφδ αν ιδων ιχθυοσμον, δεισχοσμον,
 μεταθεσμον, αλισχοσμον, επιλαθοιτ αν
 ειτφ ερωη. εν δε τοις ερωις κωηγετωιτα α-
 πεχουα ων ωραι φερωι, και τα ναμασφα
 και τα ρσφρα εαν. ο γυ αωφουα τωτων αι B
 φρον και κων, και ινα μη τω νόμω εναιτοι
 ωσιν τ οι ιδοντες. και οταν αναχρησθι εμπιπησ
 αναλυειν χρη τα ωει κωηγεσιον πωιτα. κω-
 νων δε χροσμοσ δεραμα, ιμαίτες, τ φελμονια.
 ετω δε τα μω δεραμα, μαλακκι, πλατια,
 ινα μη φραση ται τειχασ τρω κωνων οι δε
 ιμαίτες εχοντες ακυλασ τη χηλ, αλλο δε
 μηδεν. ου γαρ καλασ τηρωσι ται κωνασ, οι
 ες αυτωσ ειργασμενοι τα δεραμα. αι δε τ φελ-
 μονια πλατφσ τωσ ιμαίτασ, ινα μη τειρωσι C
 ται λαχνας αυτωσ. ετκατηραμωιαι δε ελ-
 κεντειδεσ, ινα τα γρη φυλατηωσι. εταχην
 δε αυτασ ου χρη επι τα κωηγεσια, οταν μη
 τα φρωφροσμον δεχωνται ηδεωσ, (τεκμη-
 ριον δε τωπο, οπι σφδ ερωωνται) μηδε οταν α-
 νεμοσ πνη μεγασ. Αρα πατφσ γαρ τα ιχθη, κη
 ου δωυανται οσφρανεατασ, σφδε αι φρωκασ ε-
 σταναι, σφδε τα δικτωα. οταν δε τωτων μηδε-
 περην κωλυη, αχην Αρα τειτησ τ ημερασ.
 ται δε αλωπεχασ μη επιζησ ται κωνασ διακην. D
 Αρα φρωρα γυ μεγαση, και εν τω δεοντι ου-
 ποτε παρσιν. εις δε τα κωηγεσια μεταβαλ-
 λωιτα αχην, ινα ωσιν εμπφρωι τρω κωηγεσιων,
 τ αυτωσ δε τ φρωκασ. εζειναι δε φρωι, ινα τ ι-
 χθυοσωσ μη σφποφραδινται ωσ οι οφισφρωμοι
 αφωρωιωται ται μω κωνασ τω φρωειν τ λα-
 γω, αυτασ δε τ ωφελιασ. ου γαρ επιμωφ τω
 ιχθυοσ η φυσισ, λεωτη ουσα, πασαν ωρων. τω
 δε σολιω ο φρωκωρωσ εζειτω εχων επι θη-
 ρων, μη εχουσαν βαρωσ. ται δε φρωκασ ισα-
 τω τ αμφιδρωμοσ, φραχιασ, σμασ, λαγα-
 ραισ, σφωφνασ, ρουσ, φραδρασ, φμαρρωσ
 αενναοισ. εις τωιτα γαρ μεγασι φρωι. οσα
 δε * αλλα εις αφρων ειτην. τωτων δε παρωδου, δρωδου, και φαφαισ, λεπιασ, εις φρω φρω κη μη
 φρωι ινα εαν η πλησιον ο φρωκωσιον τρω φρωσιμων, μη φρωηται ακυων ομοσ τ φρωφον.

Quumq; in eo est, ut capiatur a canibus, al-
 teram aurem demittit, & detorquet obli-
 quam; & vtra tamde parte laeditur, in hanc
 innitens, hoc modo celeriter sese flectit,
 exiguo temporis spatio longe canibus ir-
 ruentibus post se relictis. Adeo lepidum
 vero animal est, ut nemo sit; qui, si eum vi-
 deat, dum vestigatur, dum inuenitur, dum
 cursu petitur, dum capitur, cuiusvis rei caræ
 non obliuiscatur. At inter venandum in lo-
 cis cultis, a fructibus venator quorūvis an-
 ni temporum abstineat, latices & flumina
 relinquat intacta. Nam ut ea tangere foedū
 ac improbū est; ita legem venatoriā vio-
 lant, qui hoc faciunt. Quod si nulla se fera
 obtulerit, ad venationē pertinētia refigē-
 da sunt omnia. Canum ornatus sunt colla-
 ria, lora, cinctus. Collaria quidem mollia
 sint, & lata, ne pilos canum adterant. Lo-
 ra pro manibus ansas habeant, præterea
 nihil. Nec recte canes retinent ac seruant,
 qui collaria de loris conficiunt. Cinctus
 habeant lora latiora, ne canum ilia terant.
 Muniti sint etiam insutis aculeis, ut genus
 suum conseruent. Venatum canes non e-
 ducuntur, si cibos, qui offeruntur, non lu-
 benter accipiant, quod in eis minus com-
 moda valetudinis indicium est; nec si fla-
 tus venti magnus sit. Is enim dissipat vesti-
 gia, nec canes tunc odorari, nec sagenæ re-
 tiaue stare possunt. Quod si horum neutrum
 impediatur, ad tertium quemq; diem educun-
 tor. Nec vulpes persequi aduēscant canes.
 id enim eos maxime corrumpit, ut quum
 oportet, numquam præsto sint. In educen-
 do mutanda loca venationum, ut & canes
 venandi, & venator ipse regionis peritus e-
 duat. Exeundum est autem diluculo, ne
 vestigatio frustra fiat. Quippe qui venatū
 ferius educunt, canes inuentione leporis,
 seipso fructus perceptione fraudant.
 Etenim vestigij natura, quum subtilis sit,
 quouis anni tempore diu non durat. Ves-
 tige custos retiarius minime ponderosa in-
 dutus, venatum exeat. Retia collocet ad
 vias nemorum asperas, decliuēs, laxas,
 caliginosas; ad riuos, conualles, aquas
 perennes. Ad hæc enim loca præcipue
 lepus se fuga confert. Infinitum aliquid,
 alia dicere, quæcumque huc pertinent.
 Aditus, transitus, manifesti, subtiles, ver-
 sus diluculum, non ante lucem faciun-
 di: ne si retia prope feram inquirendas ten-
 dantur, audiens strepitum fera terreatur.

καταβόη-
 ταβάλλων
 πλαγιον
 οποτεροι
 αν λυπηται
 * αωφειδδ-
 μνος
 Αρα δη
 εις τωπο
 τωσφρεφεται
 τω γυ
 εν μικρω
 πολυ καταλιπων
 ο επιφροσμον
 ουτω δε
 επιχρησθι
 ο θηριον
 ωστε σφδεις
 οστις σφδ αν
 ιδων ιχθυοσμον
 δεισχοσμον
 μεταθεσμον
 αλισχοσμον
 επιλαθοιτ αν
 ειτφ ερωη
 εν δε τοις
 ερωις κωηγετωιτα
 απεχουα
 ων ωραι φερωι
 και τα ναμασφα
 και τα ρσφρα
 εαν
 ο γυ αωφουα
 τωτων αι
 φρον και κων
 και ινα μη τω νόμω
 εναιτοι
 ωσιν τ οι ιδοντες
 και οταν αναχρησθι
 εμπιπησ
 αναλυειν χρη
 τα ωει κωηγεσιον
 πωιτα
 κω-
 νων δε χροσμοσ
 δεραμα
 ιμαίτες
 τ φελμονια
 ετω δε τα μω
 δεραμα
 μαλακκι
 πλατια
 ινα μη φραση
 ται τειχασ
 τρω κωνων
 οι δε
 ιμαίτες εχοντες
 ακυλασ τη χηλ
 αλλο δε
 μηδεν
 ου γαρ καλασ
 τηρωσι ται κωνασ
 οι
 ες αυτωσ
 ειργασμενοι
 τα δεραμα
 αι δε τ φελ-
 μονια πλατφσ
 τωσ ιμαίτασ
 ινα μη τειρωσι
 ται λαχνας
 αυτωσ
 ετκατηραμωιαι
 δε ελ-
 κεντειδεσ
 ινα τα γρη
 φυλατηωσι
 εταχην
 δε αυτασ ου χρη
 επι τα κωηγεσια
 οταν μη
 τα φρωφροσμον
 δεχωνται ηδεωσ
 (τεκμη-
 ριον δε τωπο
 οπι σφδ ερωωνται)
 μηδε οταν α-
 νεμοσ πνη
 μεγασ
 Αρα πατφσ
 γαρ τα ιχθη
 κη
 ου δωυανται
 οσφρανεατασ
 σφδε αι φρωκασ
 ε-
 σταναι
 σφδε τα δικτωα
 οταν δε τωτων
 μηδε-
 περην κωλυη
 αχην Αρα
 τειτησ τ ημερασ
 ται δε αλωπεχασ
 μη επιζησ
 ται κωνασ
 διακην
 Αρα φρωρα
 γυ μεγαση
 και εν τω
 δεοντι ου-
 ποτε παρσιν
 εις δε τα
 κωηγεσια
 μεταβαλ-
 λωιτα αχην
 ινα ωσιν
 εμπφρωι
 τρω κωηγεσιων
 τ αυτωσ
 δε τ φρωκασ
 εζειναι δε
 φρωι
 ινα τ ι-
 χθυοσωσ
 μη σφποφραδινται
 ωσ οι οφισφρωμοι
 αφωρωιωται
 ται μω κωνασ
 τω φρωειν
 τ λα-
 γω
 αυτασ δε τ
 ωφελιασ
 ου γαρ επιμωφ
 τω
 ιχθυοσ η φυσισ
 λεωτη ουσα
 πασαν ωρων
 τω
 δε σολιω
 ο φρωκωρωσ
 εζειτω εχων
 επι θη-
 ρων
 μη εχουσαν
 βαρωσ
 ται δε φρωκασ
 ισα-
 τω τ αμφιδρωμοσ
 φραχιασ
 σμασ
 λαγα-
 ραισ
 σφωφνασ
 ρουσ
 φραδρασ
 φμαρρωσ
 αενναοισ
 εις τωιτα
 γαρ μεγασι
 φρωι
 οσα
 δε * αλλα
 εις αφρων
 ειτην
 τωτων δε
 παρωδου
 δρωδου
 και φαφαισ
 λεπιασ
 εις φρω φρω
 κη μη
 φρωι
 ινα εαν η
 πλησιον
 ο φρωκωσιον
 τρω φρωσιμων
 μη φρωηται
 ακυων ομοσ
 τ φρωφον

καταβόη-
 ταβάλλων
 πλαγιον
 οποτεροι
 αν λυπηται
 * αωφειδδ-
 μνος
 Αρα δη
 εις τωπο
 τωσφρεφεται
 τω γυ
 εν μικρω
 πολυ καταλιπων
 ο επιφροσμον
 ουτω δε
 επιχρησθι
 ο θηριον
 ωστε σφδεις
 οστις σφδ αν
 ιδων ιχθυοσμον
 δεισχοσμον
 μεταθεσμον
 αλισχοσμον
 επιλαθοιτ αν
 ειτφ ερωη
 εν δε τοις
 ερωις κωηγετωιτα
 απεχουα
 ων ωραι φερωι
 και τα ναμασφα
 και τα ρσφρα
 εαν
 ο γυ αωφουα
 τωτων αι
 φρον και κων
 και ινα μη τω νόμω
 εναιτοι
 ωσιν τ οι ιδοντες
 και οταν αναχρησθι
 εμπιπησ
 αναλυειν χρη
 τα ωει κωηγεσιον
 πωιτα
 κω-
 νων δε χροσμοσ
 δεραμα
 ιμαίτες
 τ φελμονια
 ετω δε τα μω
 δεραμα
 μαλακκι
 πλατια
 ινα μη φραση
 ται τειχασ
 τρω κωνων
 οι δε
 ιμαίτες εχοντες
 ακυλασ τη χηλ
 αλλο δε
 μηδεν
 ου γαρ καλασ
 τηρωσι ται κωνασ
 οι
 ες αυτωσ
 ειργασμενοι
 τα δεραμα
 αι δε τ φελ-
 μονια πλατφσ
 τωσ ιμαίτασ
 ινα μη τειρωσι
 ται λαχνας
 αυτωσ
 ετκατηραμωιαι
 δε ελ-
 κεντειδεσ
 ινα τα γρη
 φυλατηωσι
 εταχην
 δε αυτασ ου χρη
 επι τα κωηγεσια
 οταν μη
 τα φρωφροσμον
 δεχωνται ηδεωσ
 (τεκμη-
 ριον δε τωπο
 οπι σφδ ερωωνται)
 μηδε οταν α-
 νεμοσ πνη
 μεγασ
 Αρα πατφσ
 γαρ τα ιχθη
 κη
 ου δωυανται
 οσφρανεατασ
 σφδε αι φρωκασ
 ε-
 σταναι
 σφδε τα δικτωα
 οταν δε τωτων
 μηδε-
 περην κωλυη
 αχην Αρα
 τειτησ τ ημερασ
 ται δε αλωπεχασ
 μη επιζησ
 ται κωνασ
 διακην
 Αρα φρωρα
 γυ μεγαση
 και εν τω
 δεοντι ου-
 ποτε παρσιν
 εις δε τα
 κωηγεσια
 μεταβαλ-
 λωιτα αχην
 ινα ωσιν
 εμπφρωι
 τρω κωηγεσιων
 τ αυτωσ
 δε τ φρωκασ
 εζειναι δε
 φρωι
 ινα τ ι-
 χθυοσωσ
 μη σφποφραδινται
 ωσ οι οφισφρωμοι
 αφωρωιωται
 ται μω κωνασ
 τω φρωειν
 τ λα-
 γω
 αυτασ δε τ
 ωφελιασ
 ου γαρ επιμωφ
 τω
 ιχθυοσ η φυσισ
 λεωτη ουσα
 πασαν ωρων
 τω
 δε σολιω
 ο φρωκωρωσ
 εζειτω εχων
 επι θη-
 ρων
 μη εχουσαν
 βαρωσ
 ται δε φρωκασ
 ισα-
 τω τ αμφιδρωμοσ
 φραχιασ
 σμασ
 λαγα-
 ραισ
 σφωφνασ
 ρουσ
 φραδρασ
 φμαρρωσ
 αενναοισ
 εις τωιτα
 γαρ μεγασι
 φρωι
 οσα
 δε * αλλα
 εις αφρων
 ειτην
 τωτων δε
 παρωδου
 δρωδου
 και φαφαισ
 λεπιασ
 εις φρω φρω
 κη μη
 φρωι
 ινα εαν η
 πλησιον
 ο φρωκωσιον
 τρω φρωσιμων
 μη φρωηται
 ακυων ομοσ
 τ φρωφον

Sin magnum inter sit spatium, minus ante lucem aliquis ire prohibetur, ut loca retibus tendendis expurget. Ne quid autem eis obstat, furculæ infingendæ sunt supinæ; ut plagæ magis tentæ sint, quum adducuntur. Summis furculis totidem laqueos indat, pariq; modo fulciat, ad tollens in medio concavitatem plagæ. Ad marginem plagæ lapidem oblongum magnumq; adnectat, ne rete, quum leporem tenuerit, in contrariam partem tendat. Longa vero & alta indagine cingat, ne forte lepus transiliat. In ipsis inuestigationibus nulla interponēda mora. Quippe venatoris est, & industrij quidem, celeriter omnino ferā capere. Retia maiora in planitie tendat, casses autem in vias coniiciat, & opportunis extra ipsos tramites locis, cassium margines ad humum religans, limbos summos cōtrahens, inter oras rete sustollentes furculas figens, funiculos summis furculis tensiles imponat, & interualla retium, quibus euadere fera posset, obstruat. Deniq; circumiens vndiq; obseruet. Si vel indago, vel rete inclinauerit, erigat. Leporem vero, dum ad sagenas agitur, antrorsum recta currere sinat, ipse cum clamore post eum currat: atq; vbi iam in casses inciderit, canum iram, non eos adtingendo, sed verbis mitigando compescat: & venatori clamore significet, vel captum esse, vel hac illacue transcurrisse, vel nō ab se visum, vel iam conspici. Venator autem neglecto leuiq; vestitu amictus, itidemque calceatus, venatum exeat, manu clauam gestans; eumque retium custos sequatur. Ad venādum vero taciti accedant, ne lepus, si forte alibi sit in proximo, vocem audiens loco se moueat. Canibus ad siluam, seorsum singulis, ita religatis, ut facile solui possint; casses & retia maiora, ceu dictum, erigunt. Inde retium custos excubias agat, venator ipse canibus secum sumtis ad prædam in casses adducendam abeat. Votis hinc Apollini & Dianæ, quæ ruri colitur, de impertiendis primitiis prædæ nuncupatis, canem vnam soluat, quæ vestigandi peritissima sit, idq; si tempus sit hibernū, ipso cum solis ortu; si æstas, ante diē; aliis anni temporibus, quodam inter hæc tēpore medio. Postquam canis ista rectū feræ vestigium ex aliis variatis & implicitis eruerit, alterā quoque soluat. Dum vero vestigij finis ab his quæritur, interiecto tēpore nō magno, singulatim & alias dimittat, ipseq; sequatur. *ἄρα μοι δὲ τῶν ἰχθύων, ἀλιπόντα μὴ πολὺ καὶ τὰς ἀλλὰς ἀφίεναι καὶ μίας, καὶ ἔπειτα*

ἔσθ' ἢ ἀπ' ἀλήλων πολὺ, ἢ ποντὶ καλύψασθαι καλύψασθαι. *καθ' ἑαυτὰς ποικίλους τὰς δὲ κωκυτάσας. ἵνα δὲ αὐτῶν μὴ δὲν ἀντέχη, πηγυρὸν δὲ τὰς χαλίδας ὑπὸ πλάσ, ὅπως αὐτὸν ἐπαρῆμαι ἔχουσι ὁ σύντονον. ὅτι δὲ ἀκρεαίους τὸς βροχίους ἐπιβαλλέτω, καὶ ὁμοίως ἀντὶ δέτω, ἐπαίρων εἰς μέσον τὸ κεκρύφαλον. εἰς δὲ τὸ πεδίον ἑστὰς ἰστέω λίθον μακρὸν καὶ μέγαν, ἵνα ἢ δέξω, ὅταν ἔχη τὸ λαγῶν, μὴ ἀντιπείνη φοιχέτω ὃ μακρὰ, ὑψηλὰ, ὅπως αὐτὸν ὑποπιδῶ. ἐν δὲ τῶν ἰχθύων* *τὸ μὴ ὑποφραβεῖν ἀλλ' ἔστι γὰρ ἡμερικὸν μὲν, μὴ ὑποφραβεῖν. φιλόπονον δὲ, ὅτι ἐκ πηρύτος ἔσπευ ἔλθῃ ταχὺ. τὰ δὲ δίκτυα τῆνέτω τὸν ἀπέδδισ, ἐμβαλλέτω δὲ τὰ ἐνόδια εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ ἐκ τῶν τεμμηρῶν εἰς τὰ συμφέροντα, καθάπλων τὸς πεδρόμοις ἐπὶ τὸ γῶν, τὰ ἀκρωλένια σιμάγων, πηγυρὸν τὰς χαλίδας μεταξὺ τῶν ἀρδονίων, ὅτι ἀκρεαίους ἐπιβάλλον τὸς πεδρόμοις, καὶ τὸν ἀρόμα συμφρασίων. φυλακτέτω δὲ ἐκ πεδίων. εἰ δὲ ἐκ κλίση φοιχῶς, ἢ δέξω, αἰσάτω. διωκόμενον δὲ τὸ λαγῶν εἰς τὰς δέξω, εἰς δὲ πρὸθεν πρὸς ἑαυτὸν, καὶ ὅταν ἔσθῃ μὲν ἐκβοάτω ἐμπεπλάχτος ὃ, πλὴν ὄργλῶ τῶν κυνῶν παυέτω, μὴ ἀπὸ μῦθος, ἀλλὰ πρὸς ἀμυθούμῃος καὶ δηλούτω τῶν κινήγητι, ὅτι εἰ ἀλῶκεν ἀναβοήσας, ἢ ὅτι πρὸς ἀδράμῃκε πρὸς τὰ δὲ, ἢ τὰ δὲ, ἢ ὅτι οὐχ εἰώρακεν, τὸ ἢ ἐκ κλίση δὲ. τὸ δὲ κινήγητι ἔχοντα δέξω. καὶ ἡμεληρὸν εἰλαφρὸν ἐσθῆτα ὅτι τὸ κινήγησιον, καὶ ὑποδέσιν, ἐν τε τῇ χεῖρὸς παλόν* *τὸ δὲ δέξω ἔπειτα, πρὸς δὲ τὸ κινήγησιον σιγῇ πρὸς ἑαυτὸν, ἵνα μὴ ὁ λαγῶς, εἰ περὶ ἢ πλησίον, ὑποκινή ἀκρῶν τὸ φωνῆς. δησαντα δὲ ἐκ τῶν ὑλης τὰς κύνας ἐκείνην χρεῖς, ὅπως αὐτὸν ἔλθῃ ὡς, σιωπῶναι τὰς δέξω καὶ τὰ δίκτυα, ὡς εἴρηται. μὲν δὲ τὸ τὸ μὲν δέξω ἔπειτα εἰς τὸν φυλακῆ, αὐτὸν δὲ τὰς κύνας λαβοῖτα ἵεναι πρὸς τὸ ὑποαρωγῶν τὸ κινήγησιον. καὶ ἀξάμενον τῶν ἀπόλλωνι καὶ τῇ ἀρτέμιδι τῇ ἀγροτέρῃ μεταδόναι τὸ ἡμέρας, λύσαι μίας κύνα, ἢ τις αὐτὴ ἢ σφοδρῶς τῇ ἰχθυῶν εἰ μὲν ἢ χροῖον, ἀμὲν ἢ λῆρα ἀνέχοντι. εἰ δὲ ἢ ἡμέρας, πρὸς ἡμέρας τὰς δὲ δέξω ὡς, μεταξὺ τῶν. ἐπὶ δὲ δὲ ἢ κύων λαβὴ ὁ ἰχθύος ὄρθιον ἐκ τῶν ἀπὸ πηλαγμείων, πρὸς ἀλάσσει καὶ ἐπέπειτα*

δαμν
γροβίον
ταίω
νοικασ
φουκ, δ
ματὰ,
ἡμερῶν,
ἑπικλί
οἱ ἡμέρας
λοὶ ποί
τὰ σῶμα
λεμκῶ
ἡμερῶν,
μῶναι
καὶ τῶ
κῶν τῶ
ὁ δὲ δέ
ποισί
ἑσθῆτα
κακῶς,
καὶ κω
πρὸς τῶ
καὶ τῶ
γὰρ. ὁ
ἔπει, π
ὁ πολ
αὐτῶ
καὶ ἢ, ε
καὶ ἢ ἢ
πρὸς τῶ
μῆ ὡς τ
ἑπὶ φι
κροῦται
πρὸς τ
μῆ ὡς τ
λα δὲ μ
του φοι
τῶν ἰχ
πρὸς τ
καθῶν
δὲ δὲ π
πρὸς τ
τὸ φων
ὅτι αὐ
ἡμερῶ

κὺ ἐπὶ δὲ δὴ ἐσηκῆτα ἢ, παρσελθόντα κινῆν. εἰ δὲ ἵ
 ἐκκυλιῶν ἐκ τῶ δικτύων, μεταθῆν καὶ τὰ ἴχνη.
 ὃ ἴ ἀφίξεταί πορὸς ἕτερον τοιαῦτα χωρία, εἰ δὲ
 μὴ ἀρὰ ἐν αὐτῇ τῇ χιόνι πιέσῃ ἑαυτὸν. σκεψά-
 μνον οὖν δὲ ὅπως αὐτῇ, παρσεύσασθ. εἰ δὲ μὴ
 ὑπομῆν, μεταθῆν. ἀλώσε) γὰρ κὺ αὐτῶ τῶ δι-
 κτύων. ταχὺ γὰρ ἀπαγορεύει, ἀλλὰ τὸ βάθος τῶ
 χιόνος, κὺ ἀλλὰ τὸ, κἀτωθεν τῶ ποδῶν λαοίων ὄν-
 των, παρσεύσασθ αὐτῶ ὄλκον πολὺν. ὅτι ἵ τῶς
 νεβροὺς καὶ τῶς ἐλάφους κύνες εἶ) ἰνδιχάς. εἰσι
 γὰρ ἰχυραὶ, μεγάλα, ποδάκεις, οὐκ ἀψυχοί. B
 ἔχουσαι δὲ ταῦτα, ἰχαναὶ γίνονται ποιῆν. τῶς
 μὲν οὖν νεογνοὶ τῶν νεβρῶν τῶ ἡρος θηρῶν.
 ταῦτι γὰρ τῶ ὤρεν γίνονται. κατασκέψασθ
 ἵ παρσεύοντα παρσελθόντα εἰς τῶ ὄργάδας,
 οὐ εἰσὶν ἐλάφοι πλῆθεις. ὅπως δὲ αὐτῶν, ἔχοντα
 τῶ κυναγωγὸν τῶς κύνες κὺ ἀκόντια, παρσεύμε-
 ρας ἐλθόντα εἰς τῶ τόπον τῶτον, τῶς μὲν κύνες
 δῆσαι ἀποθεν ἐκ τῶ ὕλης, ὅπως μὴ, αὐτῶν
 τῶς ἐλάφοις, ὑλακτῶσιν αὐτὸν δὲ σκεπτιωρῶ-
 σθαι. ἀμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ ὄψεται ἀγρύστας τῶς C
 νεβροὺς παρὸς τῶ τόπον, οὐ αὐτῶ μέλλῃ ἐκείσθ τῶ
 ἑαυτῆς δύνασθ. κατακλίναςθ δὲ, καὶ γάλα
 δοῦσαι, κὺ ἀλλὰ σκεψάμηναι μὴ ὄρανται ὑπό-
 πινος, φυλάσθ τῶ αὐτῆς ἐκείσθ, ἀπελθούσα
 εἰς τὸ ἀντιπῶρας. ἰδόντα ἵ ταῦτα τῶς μὲν κύνες
 λῶσαι, αὐτὸν ἵ λαβόντα ἀκόντια παρσεύειναι ἐ-
 πι τῶ νεβρῶν τῶ παρσεύον, ὅπως εἶδεν δύνασθ
 τῶν τόπων ἐνθυμούμενον, ὅπως μὴ ἀλλὰ μὲν
 τῆσεται. πολλοὶ γὰρ ἀλλοιοῦνται τῇ ὄψῃ ἐγγὺς
 οἱ παρσεύοντι, ἢ τῶ ἰσθμῶν ἐδοξάν εἶ) ἐπὶ δὲ δὴ D
 ἵ ἴδῃ αὐτὸν, παρσεύειναι ἐγγὺς. ὃ ἵ ἔξ ἀβέμα,
 πιέσας ὡς ὅτι γλῶν, καὶ εἰσθ ἀνελέσθαι, εἰ δὲ
 μὴ ἐφυσμένος ἢ, βοῶν μέγα. τῶ τῶ ἡρομέ-
 νου οὐ μὲν. ταχὺ γὰρ τῶ ὕρην, ὅ ἔξ ἐν ἑαυτῶ,
 ὑπό τῶ ψυχροῦ σιωπῆσθ μνον, ποιῶ ἀποχω-
 ρῆν αὐτὸν. ἀλώσεται δὲ ὑπό τῶν κύνων σιω-
 πῶν διωκόμενος. λαβόντα ἵ δουῶσαι τῶν ἔρ-
 κυῶν. ὃ δὲ βοήσεται. ἢ δὲ ἐλάφος τῶ μὲν ἰ-
 δοῦσα, τῶ δὲ ἀκρύσασθ, ὅτι δραμῆσαι τῶν ἔ-
 χοντι αὐτὸν, ζητῶσα ἀφελῆσθαι. ἐν δὲ τῶ τῶ
 τῶν χαρῶν ἐκκελεύειν ταῖς κύνες, κὺ χεῖρῶσαι τοῖς
 ἀκόντιοις. κρατήσασθ δὲ τῶ τῶ πορδῆσθαι κὺ
 ὅτι τῶς ἄλλοις, καὶ τῶ αὐτῶ εἶδῃ παρὸς τῶς
 αὐτῶ χεῖρῶ τῶ ἡρος. κὺ οἱ μὲν νεοὶ τῶ νεβρῶν,
 οὕτως ἀλίσκονται οἱ ἵ ἡδη μεγάλοι, χαλεπῶς.

Retibus autem iam erectis, accedens lepo-
 rem excitet. Quod si fuerit elapsus e reti-
 bus, per vestigia sequatur: quoniam ad alia
 lepus eiusmodi loca perueniet, nisi forte in
 ipsam niuem se depresserit. Itaque venator,
 vbi considerauerit, quo loco sit, retibus eū
 cinget. Si non subsistat, cursu insequetur.
 Nam sine retibus etiam capietur. Quippe
 celeriter animum despondet, tum ob niuis
 altitudinem, tum etiam propterea, quod
 quum inferius ei pedes hirsuti sint, magna
 niuis moles eis adhaereat. Hinnulis ceruisq;
 venandis Indicæ canes adhibendæ sunt.
 Nam ex robustæ, magnæ, veloces sunt, nec
 pusillanimes: & quum tales sint, ad labores
 quoq; sufficiunt. Ac teneræ quidem ætatis
 hinnulos verno tēpore venetur. tunc enim
 nascuntur. Sed primum lucos ingressus, in
 quibus cerui plurimi sunt, omnia contem-
 pletur; & ad locum, in quo fuerint, canum
 magister cum canibus & iaculis ante lucē
 veniens, canes a filua procul religet; ne, si
 ceruam viderint, latratus emittant; ipse de
 specula prospiciat. Videbit autem simul, ac
 illuxerit, ceruas illuc ducentes hinnulos,
 vbi suū quælibet in cubili est collocaturā.
 Postquam eos heic reclinarūt humi, & la-
 starunt, & hinc inde considerarunt, ne cō-
 spiciantur a quoquam: ita deinde in locum
 aduersum discedentes, suū singula custo-
 diunt. Hæc vbi viderit, canes soluat: ipse
 sumtis iaculis, ad primum hinnulū progre-
 ditur, ad animum reuocās, vbi locorum in
 cubili reclinatum conspexerit, ne forte ab-
 erret. Nam pleraq; loca videtur ad spectuū
 propius accedentis alia, quā cuiusmodi de
 longinquo paruerant. Quum autem hunc
 viderit, accedat propius. Ille immotus ma-
 nebit, humū versūs se deprimens, & se tolli
 finet, nisi sit imbre madidus, & valde cla-
 met. Id enim si fiat, non manebit. Nam hu-
 mor ille, quem intra se continet, præ frigo-
 re concrefcens, vt celeriter inde se prori-
 piat, efficit. Capietur autem a canibus cum
 labore insequentibus. Captum custodi re-
 tium tradat. Tollet ille clamorem, & cerua
 partim conspectis his, partim auditis, cur-
 su tenentem inuadet, & eripiendi viam
 quæret. Interea vero canes incitet vena-
 tor, & iaculis vtatur. Hunc vbi redegerit
 in potestatem, ad alios tendat; in quos eod-
 em genere venationis vtetur. Et iuuenes
 quidem hinnuli, hoc modo capientur: at
 vero iam grandiusculi, difficilius. Quippe
 cum matribus, aliisque ceruis pascuntur,
 νέμονται γὰρ μὲν τῶ μητέρων κὺ ἐτέρων ἐλάφων

Hinnulos
rum ut
natis

& in eos medios se recipiunt, quoties ab in-
 sequentibus cursu petuntur: interdum an-
 te illos procurrunt, a tergo rarius esse solēt.
 Ceruæ autem, hos propugnādi studio, can-
 nes proterunt & proculcant. Itaque capti
 difficiles sunt, nisi quis statim irruerit, &
 feras a feinuicem ita dissipauerit; vt solus
 hinnulorum aliquis per vim desertus ma-
 neat. Eo vero currente, canes a tergo cursu
 primo relinquuntur. Nam & valde formi-
 dolosum reddit absentia ceruarum, & hin-
 nulorum id ætatis celeritas alia nulla cum
 celeritate comparari potest. Secundo au-
 tē, tertioque cursu, cito capiuntur. Quippe
 corpora illorum, quum adhuc recētia sint
 actenera, laborem sustinere nequeūt. Sol-
 lent etiam collocari tendiculæ ceruis, in
 mōtibus, circa prata, riuos, ac flumina, sal-
 tus ac valles, ad viarū aditus atq; transitus,
 in agris, quocumque adierint. Tendiculas
 autem oportet et taxo contextas esse, deli-
 bratas, ne putrescant; & habere coronas
 plane orbiculares, clauis alternatim ferreis
 atq; ligneis in teste defixis ac innexis: inter
 quos maiores sint ferrei, vt pedi cedant li-
 gnei, & eundem ferrei premant. Laqueus
 autem funiculi coronæ imponendi, cum ip-
 so funiculo, nexus e sparto fit. Quippe
 putredini hoc minime obnoxium est. Ipse
 laqueus & funiculus firmi sint. Lignum,
 quod funiculo adligabitur, quernum, aut
 ilignum esto; longitudine trium spithama-
 rum, crassitudine vnus palmi, corticemq;
 suum adhuc habeat. Tendiculas vero col-
 locet aperta scrobe ad quinque palmos in
 orbem, superne coronis tendicularum æ-
 qualem, inferius subinde angustiozem. si-
 militer funiculo & ligno scrobem aperiat,
 quanta demittendo vtriq; conueniat. Hæc
 vbi fecerit, in fundum scrobis inferius ten-
 diculam æquabili situ imponat; laqueum
 vero funiculi circumponat coronæ. Et quū
 funiculum atq; lignum suo vtrumq; loco
 demiserit, aculeatas atractylidis spinas im-
 ponat coronæ, non nimium tendentes ex-
 trinsecus, & super eas folia minuta spargat,
 quæ tunc anni tempus habebit. Postea ve-
 ro terra eis superiniiciatur primum e su-
 perficie scrobium egesta, & super eam
 solida terra procul inde sumpta, vt ceruæ
 quammaxime occultus sit locus: quodq;
 terre supererit e scrobibus, procul a tendi-
 cula deportetur. Etenim si motæ recen-
 ter humi odorem ceruæ perceperit, quod
 facere statim solet, hæsitabunda restitat.
 πόρρω δὲ τὸ ποδογράφου. εἰ δὲ ὀσφραμένη νεώσι κεκινημένης, δυσωπείται. ταχὺ δὲ ποιεῖ τῆτο.

Detendi-
 culis, qui-
 bus capiū-
 tur cerui.

A καὶ ἀποχωροῦσιν ὅταν διακίον, ἐν μέσῳ, ὅτε
 ὁ ποροθεν, ἐν ὅτε παύσασθαι, ὀλιγάκις. αἱ δὲ ἐ-
 λαφοὶ τὰς κύναις, ἵνα αὐτῶν ἀμυνόμεναι,
 καταπαύσιν ὡς τὸ ἐκ δάλωποι εἶσιν, εἰ μὴ
 πορομίξας τῆς δούλης διασκεδάσῃ αὐτὰς ἀπὸ
 ἀλλήλων, ὡς ἐπὶ μόνω θύωαι πινὰ αὐτῶν. Βία-
 ὄψασθαι δὲ τῆτο, τὸ μὲν ποροπὸν δρόμον αἱ κύνες
 ἀπολείπει. ἢ τε γὰρ ἀπορία τὸ ἐλάφωσι ποιεῖ
 αὐτὸν ποροφρον, τὸ τε τὰ γὰρ ὄσφρασι *εἰχρός ἐστὶ τῆτο
 τὸ τηλικύτων νεβρών. δὲ τέρω δὲ καὶ τρεῖται δρό-
 μω ταχὺ ἀλίσκονται. τὰ γὰρ σώματα αὐτῶν,
 ἄρα δὲ ἐπινεαρά ἐστὶ, τὰ ποροφὸν ἐδύωαι αἰ-
 τέχην. ἴσανται δὲ καὶ ποδογράφου τῆς ἐλάφου
 ἐν τοῖς ὄρεσι, πορο τῆς λαμύνας, καὶ τὰ ῥέθρα,
 καὶ τὰς νάπαις, ἐν τῆς δρόμοις καὶ τοῖς ἔρρισι,
 πορο δὲ, πᾶσι ποροσῆ. καὶ δὲ ἐστὶ τὰς ποδο-
 γράφου σμίλας πεπλεγμένας, μὴ πορο-
 φλοῖας, ἵνα μὴ σήπται, τὰς δὲ σεφαίαις δι-
 κύκλις ἐχούσας, καὶ τῆς ἡλίου ἐναλλάξ σιδη-
 ροῦ τε καὶ ξύλων ἐκκαταπεπλεγμένας ἐν τῷ
 C πλοκάμῳ μίξουσι δὲ τῆς σιδηροῦ, ὅπως αὐ-
 οὐ μὲν ξύλινοι ἵνα εἰκασὶ τὰ πορο, οἱ δὲ πιέ-
 ζουσι. τὸ δὲ βρόχον τὸ σφείδος τὸ ἐπὶ τὸ σεφαίαι
 ὅτε τε θησόμοι, πεπλεγμένον σπάρτα, καὶ
 αὐτῶν τὸ σφείδα. ἐστὶ γὰρ ἀσπύτητα τῆτο. ὁ
 δὲ βρόχος τὸ αὐτὸ ἐστὶ σφείδος, καὶ ἡ σφείδος. τὸ αὐτὸ ἐστὶ
 ξύλον τὸ ἐξαπτόμοι, ἐστὶ μὲν δρυὸς ἢ πορο-
 νου, μέγθος τετραπύταμον, ποροφλοῖον, πά-
 χος παλαστήης. ἴσανται δὲ τὰς ποδογράφου διε-
 λόντα τὸ γῆς βάθος πενταπάλασον, ποροφερές
 D δὲ τῆτο, καὶ αὐτῶν ἴσον τῆς σεφαίαις τῶν πο-
 δογράφου, εἰς ὅτε καὶ τὸ ἀμφοτέρωθεν γενιότη-
 τι. διελθὲν δὲ καὶ τῆ σφείδος καὶ τὰ ξύλα τὸ γῆς ὀ-
 σον ἵνα εἰσάσῃ ἀμφοῖν. ποιήσαντα δὲ ταῦτα, ὅτε
 μὲν τὸ βάθος τὸ ποδογράφου ἐπιθῆναι καὶ τὸ
 τέρω ἰσότητον, πορο δὲ τῶν σεφαίαις τὸ βρό-
 χον τὸ σφείδος καὶ αὐτῶν καὶ τὸ ξύλον καὶ τὸν
 τὰ εἰς τῶν χώρων τῶν ἐκατέρω, τῆ σεφαίαι
 ἐπιθῆναι τὸ δοκίδου ἀρακτυλίδου μὴ ἵνα
 τφινάσας εἰς τὸ ἐξω, ὅτε δὲ τῆτων πέταλα λε-
 E πῆ, ὡν αἱ ἡ ἄρα ἡ. μὲν δὲ τῆτο τὸ γῆς ἐπιθα-
 λῆν ἐπὶ αὐτὰ ποροπὸν μὲν τὸ ἐπιπολῆς ἐξαρε-
 θῆσαν ἐκ τῶ ὀρυμῆ, αὐτῶν τὸ ταῦτα γῆς σε-
 ρεῆς τὸ ἀποθεν, ἵνα ἡ τῆ ἐλάφου ὅτι μέγιστα ἀ-
 δηλὸς ἡ γῆσις. τῶν τε ποροφῆ τὸ γῆς ἀποφέρει
 νεώσι κεκινημένης, δυσωπείται. ταχὺ δὲ ποιεῖ τῆτο.
 ὅτε σκα-

& vbi spiculum hastili adnectitur, illic in medio dentalia vel aures sint ærata, firmæ; ipsaq; hastilia cornea sint, crassitudine hastæ. Tendiculæ, quales ceruorū, sunt. Sed venationis comites adsint. Quippe fera ista vix a multis etiā capitur. Quomodo autē singulis instrumentis hisce sit vtendū ad venationē, ostendam. Primum igitur, quū ad locum venerint, vbi aprum esse conii- ciunt, adducere prædā venatu capiendam debent, vna de canibus Lacænis soluta: reliquas loris adstrictas tenentes, cum soluta circumeant. Vbi vero canis hæc apri vesti- gia deprehenderit, ducentem per ea comi- tando sequi debent. Sed & ipsis venatori- bus argumenta multa prodent aprum, ve- lut in mollibus locis, vestigia: in siluosis, ra- morū fragmenta: vbi arbores fuerint, den- tium ictus. Canis autem vt plurimum ad locum aliquem siluosum indagando per- ueniet, quod in eiusmodi locis fera plerūq; recumbat. Nam hieme calidiuscula sunt, æstate frigidiuscula. Cum ad apri cubile peruenerit, latrat: ille vero plerumq; sur- gere non solet. Sumant igitur canē, & eam cum aliis omnino procul a cubili religent, ac fagenas in aditus ad apri cubile tenden- tes iniiciant, & laqueos in erectos siluæ sti- pites bifidos imponant. Ipsius autē fagenæ finum longum producentes, intrinsecus sustentacula faciant, suppositis vtrinq; ra- mis: quo per laqueos splendor lucis in illum finum maxime tendat, vt accurrenti apro pars interior quam lucidissima sit. Funicu- lum circuitorem ab arbore firma religent, non ad spinam. Quippe nudis in locis spi- næ non nihil adiuuant. Supra singulas pla- gas etiam aditu difficilia loca ramis arborū obstruant, vt in ipsa retia cursu feratur, nec vsquam deflectat. Quum retia tetēderint, ad canes redeāt, omnesq; soluāt, & iaculis venabulisq; sumtis procedant. Canes vnus aliquis incitet, qui eius rei peritissimus sit. Reliqui ordine sequantur, magnis interual- lis alius ab alio distātes, vt trāsitus feræ satis late pateat. Nam si retrocedens in cōfertis inciderit, periculum est, vt faucientur. Ete- nim iram suam in eum effunderet, quē ad- otiretur. Canes autem, quum iam a cubili propius aberūt, impetum facient: ille per- turbatus exsurgat, & quæcumq; canis ad os eius cū impetu feretur, eam in altum iac- tabit: simul currens, in plagas incidet. Sin minus, omnino cursu perlequendus erit.

ἄλλοι δὲ μέσον τὸ καυλὸν κινώδοντα ἀποκεχαλ- κιδμύουσιν, σιφροῖς, καὶ τὰς ῥάβδους τρεανείας κραινείας κειμήλιον ἔλαφον συκκινηγέται δὲ ἔσσωσαν. ὁ γὰρ θηρίον μάλιστα ὑπὸ πολλὰν ἀλίσκεται. ὅπως δὲ δὴ τῶν ἐκείτω χρεῖται πρὸς θήραν, διδάξω. πρῶτον μὲν οὖν χρεῖ ἐλθόντας, οὐδ' αὖ οἴονται εἶναι, ὑπὸ ἀγῆν δὲ κινηγέσιον, λύσαντας μίαν τῶν κινῶν τῶν λαχανῶν, τὰς δὲ ἄλλας ἔχον- τας δεδεμμένας συμπεριέναι τῇ κινῇ. ἐπεὶ δὲ ἄλλοι γὰρ αὐτὰ τὰ ἴχνη, ἐπεσθαι ἐξῆς τῆ ἰχθυό- σι ἠγρομένη ἀκλουθία. ἔσαι δὲ καὶ τοῖς κινη- γέταις πολλὰ δὴ ἔλα αὐτῶν, ἐν μὲν τοῖς μαλα- κῶσι τῶν χειρῶν τὰ ἴχνη· ἐν δὲ τοῖς λαείοις, τὸ ὕλης κλάσμα τὰ· ὅπως δὲ αὐτὸ δένδρα ἢ, πλη- γαί τῶν ὀδόντων. ἢ δὲ κύων ὅτι ὁ πολὺ ἀφί- ζεται τόπον ὑλώδη ἰχθυόουσα. κατακλίνεται γὰρ ὁ θηρίον ὡς ὅτι ὁ πολὺ εἰς τοιαῦτα. τὰ μὲν γὰρ χημῆος ἔστιν ἀλεφνὰ, τὰ δὲ θέρους ψυχρὰ. ἐπεὶ δὲ ἀφίκεται ὅτι τὴν δυνάμει, ὕλακτες ὅτι οὐκ ἀίεσται ὡς τὰ πολλὰ. λα- βόντας οὖν τὴν κίνα, καὶ ταύτην μὲν τῶν ἄλ- λων δὴσται ἀποδὲν ἀπὸ τῆς δυνῆς πολὺ, καὶ εἰς τὰς ὄρμους ἐμβάλλεσθαι τὰς δέξους, τὸ ὅτι ὅτι ἐλ- βάλλοντα τὰς βέχους ὅτι ἀποχαλιδόμε- λοντα τὰ τῆς ὕλης διχρα· τῆς δὲ δέξους αὐτῆς μα- κρόν τὸ πρὸς ἡγεῖν ἀχλὸν ποιεῖν ἀτηρίδας πρὸς ἡκον- ἐνδοθεν ἐκατέρωθεν * ὕφισαντα κλῶνας, ὅπως τὰς αὐτὸς τὸ ἀχλὸν ἀφ' τῶν βέχων αἰ αἰ γὰρ τὰ τὰς φέρους ὡς μάλιστ' ἀνέχουσιν, ἵνα πρὸς ἄλλον- τὸς Φαιώτατον ἢ ὅ ἔσω· καὶ τὸν πρὸς ἰδρομον ἐξάσθην ἀπὸ δένδρου ἰαυροῦ, καὶ μὴ ἐκ ῥά- χου. τὸ σιμῆχοντα γὰρ ἐν τοῖς ψιλοῖς αἰ ῥά- σιμοι. ὑπὸ δὲ ἐκείτης ἐμφρεσθῆν τῆ ὕλης καὶ τὰ χυτὰ δύσορμα, ἵνα εἰς τὰς δέξους ποιῆται τὸ δρό- τὸ δρόμον, καὶ μὴ ἐξαλλάττων. ἐπεὶ δὲ ἴσῳσιν, ἐλ- μὴ ἔσθης. θόντας πρὸς τὰς κίνας, λίσσας ἀπάσας, καὶ λαβόντας τὰ ἀκρίτια καὶ τὰ πρὸς βόλια πρὸς- ἵέναι. εἰ κελεύθην δὲ ταῖς κίσις ἕνα τὸν ἐμπεσθῆ- ταιτον, τὰς δὲ ἄλλους ἐπεσθαι χρῆμαως, ἀπο- ελείποντας ἀπὸ ἀλλήλων πολὺ, ὅπως αὐτὴ αὐ- τὰ ἴχνη ἀφ' ἰδρομῆ. ἐάν γὰρ ὑποχωρῶν ἐμ- πέση εἰς πυκνοῖς, κίνδυνος πληγῶν. ὅ γὰρ αὐτὸ πρὸς ἄσθη, εἰς τὸτον τὸ ὄργλῳ κατέτετο. ὄργλῳ αὐ- ἐπεὶ δὲ ὅ αἰ κίνες εἰ γὰρ ὡς τὸ δυνῆς, * ὅτι αἰσὶ θορυβῆ μῆκος δὲ ἐξαναθήσεται, καὶ ἥτις αὐτὸ κινῶν * ἐπι- πρὸς φέρη) αὐτὰ πρὸς τὸ πρὸς ὡπτον, ἀναρρί- φθῆσθαι δὲ, ἐμπεσθῆται. ἐάν γὰρ μὴ, μελαθρῶν ἀναίτη. σίασι καὶ εἰ

ἔλα μὲν
αὐτὸν ἢ
ἀπὸν
τότω ὅ
αἰθρῆ δὲ
εἰ λίθου
πλὺ
ταῦτα
αἰ τῶν
σπας, τ
βολίπ π
μῆκος κα
μον, δ
πρὸς ἰ
ἴχνη, λα
σθαι δὲ
σθαι, τῆ
εἰσθαι α
δεν ὅ π
τῆ ὄρμῳ
ἢ πρὸς
ζω δὲ
πλὺ
ρομῳ, εἰ
ὄρμῳ
ὄρμῳ
κίνας. π
τῆ δυνῆ
ὄρμῳ
παρὸν
τῆ ὄρμῳ
πῶρα, αἰ
μπεσθῆ
ἀπαλαγ
αἰαίτη
εὐκκινῆ
ὡς ἀφῆσθ
πῶρα π
ὑπ' αὐτῶ
ἐπιπρῆ
λιον μῆ
σπασθῆ
πῶρα
πλάτης
οἰοῖται

Adeo autem magna vis eius est, ut ipsi etiā infint ea, que nemo putaret. quippe recen- ter occisi dentes adeo feruent, ut eis im- positi pili, in se contrahantur. Viuenti ve- ro, si quando prouocatus iritetur, ignescūt. Nam alioquin aberrans in ictu a canū cor- pore, summos eorum pilos hinc inde non adureret. Ac mas quidem tot negotiis, atq; etiam pluribus exhibitis, capitur. At femi- nam, si ea inciderit in retia, venator accur- rens feriat; nō sine cautione tamen, ne im- pulsus cadat. quod si contigerit, proteratur necesse est, ac mordeatur. Non est igitur sponte cadendum. At si quis huc peruene- rit inuitus, ei non aliter surgendum est, quā qui sub masculo ceciderit. Exsurgens vero, venabulo percutiat oportet, donec eam occiderit. Solent autem hoc etiā mo- do capi. Tenduntur eis plagæ ad exitus cō- uallium in loca nemorosa, & edita montiū aspera, vbi patent aditus ad lucos & palu- des, & aquas alias. Is, cui datum est hoc ne- gotij, retia venabulo instructus seruat: alij canes adducunt, & aptissima quæque loca perquirunt. Vbi fera inuenta fuerit, inse- quendo petitur. Quod si in casses incide- rit, retium custos accedat, sumto venabu- lo; & cum fera sic agat, quemadmodū di- ximus: sin minus, cursū intercipiendus est. Capitur etiam, dum æstu medio premitur a canibus. Nam licet hæc fera viribus supra modum præstet, præ nimio tamen anhelitu exanimatur. Pereunt vero multæ in e- iusmodi venatione canes, atq; etiam vena- tores ipsi periclitantur. Quum autem per- sequendo exanimatæ admouere venabula coguntur, siue in aqua, seu in rupis secessu præruptæ fuerit, seu de loco siluis denso prodire noluerit, quādoquidem nec a reti, nec alia re quauis impediri se patitur, quo- minus in adpropinquatē irruat: vbi red- acta huc fuerit, eundem in eam, & animi magnitudo, cuius causā cupiditati suæ cū labore satisfaciendū statuerunt, declaran- da. Utendum est autem venabulo, & gestu obiectuq; corporis, ut dictū est. Nam hoc modo siquid etiam aduersi contingat, non id propterea, quod recte agat venator, cō- tingerit. Ponuntur vero ipsis tendiculæ in iisdem locis, sicut & ceruis: & speculatio- nes eadem sunt, & insequutiones, & adi- tus, & vsus venabuli. Quum fœtus eorum recens editi capiuntur, hoc ipsum grauiter ferunt. Quippe non solent eos relinquere solos, dum adhuc recentes ac teneri sunt:

γῆ αὐτῶν ὅταν ἀλίσκηται, χαλεπῶς τῆτο πάσῃ. οὔτε γὰρ μονοῦται, ἕως αὐ*

οὔτω δὲ πολλὴ ἡ δυνάμις ἐστὶ αὐτῶν, ὡς τε καὶ ἂ ὄσκα αὐ οἰοῖτο πρὸς ἑσέτιν αὐτῶν. τεθνεώτος γὰρ δὴ τῆς, εἰ αὐ πρὸς τὸ ὄδοντα ἔπιθῃ τείχας, σιωβέχουσι. οὕτως εἰσὶ θερμοί. ζῶντι δὲ ἄρα- πνεοῖ, ὅταν ἐρεθίζηται. οὐ γὰρ αὐ τῶν κυνῶν, ἀμφοτέρων τῆ πληγῆ τῆ σώματος, ἀρεα τὰ τευχώματα πρὸς ἐπιμωρα. ὁ μὲν οὖν ἀρρῖω ἴσασῶτα, καὶ ἐπὶ πλείω πρὸς ἄρα- ρων, ἀλίσκηται. εἰ δὲ θήλη αἴ ἢ ἔμπεσοῦσα, ἔπιθῶντα παύειν, φυλαττόμενον μὴ ὠθεῖς πῆση. παθόντα δὲ τῆτο πατῆσθαι ἀνάκη, καὶ δάκρυα. ἐκείνα οὖν οὐ γὰρ ἔσονται πῆση. εἰ δὲ ἄκων ἔλθῃ εἰς τῆτο, ἀφανασάσῃς γέ- γρονται αὐ αὐτῶν, ὡς ἄρ ἔσονται ἀρρῖνος. ἄρα- νασάσῃ δὲ δὲ παύειν τῶν πρὸς βολίω, ἕως αὐ ἀποκτείνῃ. ἀλίσκηται δὲ καὶ ὠθεῖ. ἴσονται μὲν αὐτοῖς αὐ δέκως ἔπι τῆς ἀφανασάσῃς τῶν να- πῶν εἰς τῆς δρυμοῖς, τὰ ἀλίσκη τὰ βραχέα, εἰς- βολαὶ δὲ εἰς τῆς ὀργάδας, καὶ ἔλη, καὶ τὰ ὕδα- τῶν. ὁ δὲ πεταγμένος, ἔχων δὲ πρὸς βολίον φυ- λαττόμενος, εἰ δὲ τῶν κύνων ἐπάγρῃσι, τῶν τῆς τόποις ζῆτιῶν τῆς καλλίστοις. ἐπεσθῶν δὲ δὴρεθῆ, διώκεται. εἰ αὖν εἰς τῶν δέκω ἐμπίπῃ, τὸ δέκωρον ἀναλαβόντα ὁ πρὸς βολίον πρὸς εἶναι, καὶ γὰρ ἔσονται ὡς εἴρηκα. εἰ δὲ μὴ ἐμπίπῃ, μεταθῆν. ἀλίσκηται δὲ καὶ ὅταν ἢ πνίγη, διωκόμενος ἔσονται τῶν κυνῶν. ὁ γὰρ θηρίον καὶ ἄρ ἔσονται ἀλλοῦ δυνάμει, ἀπαρ- ρῶν ὕπεραδμον γιγόμενον. ἀποθνήσκουσι δὲ κύνες πολλὰ εἰ τῆ τριούτη θήρα, καὶ αὐτοῖ

δοὶ κινηγέται κινδυνώουσι. ὅταν δὲ εἰ τῆ με- ταδρομῆς ἀπῆρκετι ἀναλαβόντα πρὸς εἶ- ναι τὰ πρὸς βολία, ἢ εἰ ὕδατι οἶπι, ἢ ἀφρωπὶ πρὸς ἀποκρήμω, ἢ εἰ δασέως μὴ γέλοντι ἔξῆσαι. (οὐ γὰρ κωλύει αὐτὸν οὔτε δέκως, οὔτε ἄλλο ὄσθεν, φέρεσθαι ὁμοῖα ὅ πλησιάζουσι) ὁμοῖα μὲντοι πρὸς εἶναι, ὅταν ἔχη οὕτως, καὶ ἔπι δέκτεον τῶν δὴρεθῆ, διὸ εἰλοῖτο εἰ πο- ἴν τῶν ἐπιθυμίαν τῶν τῶν γρησέον δὲ ὅ πρὸς βολίω, καὶ τῶν πρὸς βολίω τῶν σώματος, ὡς εἴ- ρηται. εἰ γὰρ τῆ καὶ πάροι, ὄσκα αὐ ἄρα γε τὸ ὀρθῶς πρὸς εἶναι πῆσοι. ἴσονται δὲ αὐ ποδογράφω αὐτοῖς ὡς ἄρ τῶν ἐλάφοις, ἐν τοῖς αὐτοῖς τοποῖς, καὶ ἔπι- σκέψῃς αὐ αὐτῶν, καὶ μεταδρομῆ, καὶ αὐ πρὸς οδοῖ, καὶ αὐ γρησῆ τῶ πρὸς βολίου. τὰ δὲ τῆ νεο- τ νεογῆ

οἰοῖτο πρὸς ἑσέτιν αὐτῶν. τεθνεώτος γὰρ δὴ τῆς, εἰ αὐ πρὸς τὸ ὄδοντα ἔπιθῃ τείχας, σιωβέχουσι. οὕτως εἰσὶ θερμοί. ζῶντι δὲ ἄρα- πνεοῖ, ὅταν ἐρεθίζηται. οὐ γὰρ αὐ τῶν κυνῶν, ἀμφοτέρων τῆ πληγῆ τῆ σώματος, ἀρεα τὰ τευχώματα πρὸς ἐπιμωρα. ὁ μὲν οὖν ἀρρῖω ἴσασῶτα, καὶ ἐπὶ πλείω πρὸς ἄρα- ρων, ἀλίσκηται. εἰ δὲ θήλη αἴ ἢ ἔμπεσοῦσα, ἔπιθῶντα παύειν, φυλαττόμενον μὴ ὠθεῖς πῆση. παθόντα δὲ τῆτο πατῆσθαι ἀνάκη, καὶ δάκρυα. ἐκείνα οὖν οὐ γὰρ ἔσονται πῆση. εἰ δὲ ἄκων ἔλθῃ εἰς τῆτο, ἀφανασάσῃς γέ- γρονται αὐ αὐτῶν, ὡς ἄρ ἔσονται ἀρρῖνος. ἄρα- νασάσῃ δὲ δὲ παύειν τῶν πρὸς βολίω, ἕως αὐ ἀποκτείνῃ. ἀλίσκηται δὲ καὶ ὠθεῖ. ἴσονται μὲν αὐτοῖς αὐ δέκως ἔπι τῆς ἀφανασάσῃς τῶν να- πῶν εἰς τῆς δρυμοῖς, τὰ ἀλίσκη τὰ βραχέα, εἰς- βολαὶ δὲ εἰς τῆς ὀργάδας, καὶ ἔλη, καὶ τὰ ὕδα- τῶν. ὁ δὲ πεταγμένος, ἔχων δὲ πρὸς βολίον φυ- λαττόμενος, εἰ δὲ τῶν κύνων ἐπάγρῃσι, τῶν τῆς τόποις ζῆτιῶν τῆς καλλίστοις. ἐπεσθῶν δὲ δὴρεθῆ, διώκεται. εἰ αὖν εἰς τῶν δέκω ἐμπίπῃ, τὸ δέκωρον ἀναλαβόντα ὁ πρὸς βολίον πρὸς εἶναι, καὶ γὰρ ἔσονται ὡς εἴρηκα. εἰ δὲ μὴ ἐμπίπῃ, μεταθῆν. ἀλίσκηται δὲ καὶ ὅταν ἢ πνίγη, διωκόμενος ἔσονται τῶν κυνῶν. ὁ γὰρ θηρίον καὶ ἄρ ἔσονται ἀλλοῦ δυνάμει, ἀπαρ- ρῶν ὕπεραδμον γιγόμενον. ἀποθνήσκουσι δὲ κύνες πολλὰ εἰ τῆ τριούτη θήρα, καὶ αὐτοῖ

οἰοῖτο πρὸς ἑσέτιν αὐτῶν. τεθνεώτος γὰρ δὴ τῆς, εἰ αὐ πρὸς τὸ ὄδοντα ἔπιθῃ τείχας, σιωβέχουσι. οὕτως εἰσὶ θερμοί. ζῶντι δὲ ἄρα- πνεοῖ, ὅταν ἐρεθίζηται. οὐ γὰρ αὐ τῶν κυνῶν, ἀμφοτέρων τῆ πληγῆ τῆ σώματος, ἀρεα τὰ τευχώματα πρὸς ἐπιμωρα. ὁ μὲν οὖν ἀρρῖω ἴσασῶτα, καὶ ἐπὶ πλείω πρὸς ἄρα- ρων, ἀλίσκηται. εἰ δὲ θήλη αἴ ἢ ἔμπεσοῦσα, ἔπιθῶντα παύειν, φυλαττόμενον μὴ ὠθεῖς πῆση. παθόντα δὲ τῆτο πατῆσθαι ἀνάκη, καὶ δάκρυα. ἐκείνα οὖν οὐ γὰρ ἔσονται πῆση. εἰ δὲ ἄκων ἔλθῃ εἰς τῆτο, ἀφανασάσῃς γέ- γρονται αὐ αὐτῶν, ὡς ἄρ ἔσονται ἀρρῖνος. ἄρα- νασάσῃ δὲ δὲ παύειν τῶν πρὸς βολίω, ἕως αὐ ἀποκτείνῃ. ἀλίσκηται δὲ καὶ ὠθεῖ. ἴσονται μὲν αὐτοῖς αὐ δέκως ἔπι τῆς ἀφανασάσῃς τῶν να- πῶν εἰς τῆς δρυμοῖς, τὰ ἀλίσκη τὰ βραχέα, εἰς- βολαὶ δὲ εἰς τῆς ὀργάδας, καὶ ἔλη, καὶ τὰ ὕδα- τῶν. ὁ δὲ πεταγμένος, ἔχων δὲ πρὸς βολίον φυ- λαττόμενος, εἰ δὲ τῶν κύνων ἐπάγρῃσι, τῶν τῆς τόποις ζῆτιῶν τῆς καλλίστοις. ἐπεσθῶν δὲ δὴρεθῆ, διώκεται. εἰ αὖν εἰς τῶν δέκω ἐμπίπῃ, τὸ δέκωρον ἀναλαβόντα ὁ πρὸς βολίον πρὸς εἶναι, καὶ γὰρ ἔσονται ὡς εἴρηκα. εἰ δὲ μὴ ἐμπίπῃ, μεταθῆν. ἀλίσκηται δὲ καὶ ὅταν ἢ πνίγη, διωκόμενος ἔσονται τῶν κυνῶν. ὁ γὰρ θηρίον καὶ ἄρ ἔσονται ἀλλοῦ δυνάμει, ἀπαρ- ρῶν ὕπεραδμον γιγόμενον. ἀποθνήσκουσι δὲ κύνες πολλὰ εἰ τῆ τριούτη θήρα, καὶ αὐτοῖ

ὅταν τε

ὅταν τε αἰκῶνες ἄρωσιν, ἢ παροῖδη τι, ταχὺ εἰς
 ἢ ὑλῆ ἀφανίζεται, ἔπειτα τε ὅτι ὁ πολὺ ὦν
 αἰῶσιν ἀμφω, χαλεποὶ ὄντες τὸ τε, καὶ μάλλον
 μαχόμενοι ἢ ἄλλων, ἢ ἄλλων αὐτῶν. λέον-
 τες δὲ, παρδάλης, λύγκες, παρθηρες, δράκτοι, καὶ
 πᾶλλα, ὅσα ὅτι τοιαῦτα θηρία, ἢ ἀλίσκε) ἐν ξέ-
 ναις χώραις, αἰετὶ δὲ πάγκαλον ὄρεσιν, καὶ τῆ κίττον
 ἢ ὑπερ τῆ μακεδονίας, τὰ δὲ ἐν ὄλυμπεω ὄ-
 μισίω, καὶ ἐν πινδῶ, τὰ δὲ ἐν τῆ ἰουση τῆ ὑπερ τῆ
 σειας, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις ὄρεσιν, ὅσα οἰά τ'
 ὅτι βέβη τοιαῦτα. ἀλίσκε) δὲ τὰ μὲν ἐν τοῖς ὄ-
 ρεσι Φαρμάκω δὲ διχωρίαν ἀκροπολιτικῶν πα-
 ραδῶν, ἢ τῶ ποιοῖ θηρώμενοι, συμμιγνύ-
 τες εἰς τὸ αὐτὸ ὅταν αἰετῶν χαίρη αἰετῶν τὰ ὑ-
 δατα, καὶ πρὸς ὅ, πᾶν ἀλλοτῶν πρὸς τῆ. τὰ δὲ αὐ-
 τῶν καταβαίνομενα εἰς τὸ πεδῖον τῆ νικτὸς, ἀπο-
 κληθεῖσθαι μὲν ἵππων καὶ ὀπλων ἀλίσκε), εἰς
 κιδυνοὶ καὶ ἡλιαν τῶς ἀγροῦντας. ἔστι δὲ οἷς
 αὐτῶν καὶ ὀρύγματα ποιεῖν αἰετῶν, μεγά-
 λα, βαθύτατα ἐν μέσῳ λείποντες κίονα τῆς γῆς.
 ὅτι δὲ τῶν εἰς νύκτα ἐπέλεσται δῆσαντες αἰ-
 γα, καὶ ἐφραζομεν κύκλω ὀρύγμα ὑλῆ, ὥστε
 μὴ αἰετῶν εἰσοδὸν εἰ λείποντες. τὰ δὲ ἀκρό-
 οντα τῆ φωνῆς ἐν τῆ νύκτι κύκλω τῆ φραζομεν
 αἰετῶν, καὶ ἐπεδῶν μὴ αἰετῶν διδόν,
 ἢ ὑπερ τῆ αἰετῶν, καὶ ἀλίσκεται. αἰετῶν αὐτῶν τῆ
 πρὸς τῶν, τῶν ἐν τοῖς κινήσεσιν εἴρηται. ὡ-
 φελήσονται δὲ οἱ ὅτι θυμηταί τε τῶ τῶ ἔρ-
 ρου πολλὰ. ὑγίαν τε γὰρ τοῖς σώμασι τῶ α-
 σκιδάσοισι, καὶ ὄρεσιν καὶ ἀκροῦν μόνον, γηρά-
 σκιν δὲ ἡπῖον. τὰ δὲ πρὸς τῆ πόλεμον μάλιστ'
 παιδῶν. αἰετῶν μὲν τὰ ὀπλα ὅταν ἔχοντες
 πορθῶνται ὁδὸς χαλεπὰς, ἢ ἀφῶν. αἰε-
 ξο) γὰρ τῶς ποίους, ἀλλὰ δὲ εἰδῶσαι μὲν τῶτων
 αἰετῶν τῶ θηρία. ἔπειτα δὲ ἀνάγει αἰετῶν οὐκ ἠρῶς
 διωκατοῖ ἔσονται, καὶ φύλακες εἰ) ἀγαθοὶ τῶ
 ὅτι παθητόν. ἐν δὲ τῶ πρὸς ὁδοὶ τῶς πρὸς
 τῶς πολεμίας ἀμα οἰοῖ τε ἔσονται ὅτι αἰετῶν, καὶ
 τὰ πρὸς ἀλλοῖν ποιῶν, ἀλλὰ δὲ ἔπειτα αὐ-
 τοὶ αἰετῶν τῶ ἀγροῦν. τεταγμένοι δὲ ἐν ὄρεσιν
 αἰετῶν, οὐ λείπονται τῶς παζῶν. ἀλλὰ δὲ καρτερῶν
 διωκατοῦ. ἐν φυγῇ δὲ τῶ πολεμίων ὀρθῶς
 καὶ ἀσφῶδῶς διώξονται τῶς ἐπιπέδῳ ἐν πορθη-
 χροῖσιν. ἀλλὰ σιμῆσαν. δυσυχῆσαντος δὲ οἰ-
 κείσθαι πρὸς πεδῶ, ἐν χαίρεισιν ὑλῶδεσι, καὶ ἀπο-
 κρήμοις, ἢ ἄλλοις χαλεποῖς οἰοῖ τ' ἔσονται καὶ αὐτῶν σώζεσθαι μὴ ἀγροῦν, καὶ ἐπέρουσιν σώζειν.

A & quum canes eos inuenerint, vel aliquid
 ipsi praesenserint, statim se abdunt in siluas,
 & ambo sequuntur eos ut plurimum, quo-
 rum sunt; id temporis sauiiores, & pro illis
 acrius, quam pro seipsis pugnantes. At leo-
 nes, pardi, lynces, panthera, vrsi, & alia,
 quaecumque sunt eiusmodi ferae, partim pe-
 regrinis in locis capiuntur, circa Pangaeum
 montem, & Cithum, qui supra Macedo-
 niā est: partim in Olympo Mysio, & Pindo:
 alia in Nyssa supra Syriam, & iuxta montes
 alios, quotquot idonei sunt alendis huius
 generis belluis. * Capiuntur vero partim in
 montibus aconitico veneno, propter aspe-
 ritatem regionum. Hoc autem venatores
 rebus iis miscentes, quibus quaeque delecta-
 tur fera, secus aquas illis obiciunt, & si quid
 aliud adire consueverint. Partim etiam il-
 lae, quae noctu in plana descendunt, equis
 & armis interclusae & circumuente, nec si-
 ne venatorum discrimine, capiuntur. Sunt
 quibus & foueas amplas orbiculari forma
 conficiunt, profundā in medio relinquen-
 tes terrae columnam, cui sub noctem caprā
 religatam imponunt, & vndique foueam ma-
 teriae siluestri circumsepunt & obstruunt,
 ne circumspiciendi facultas sit, aditu ad in-
 grediendum nullo relicto. Illae vocem no-
 ctu audientes, sepe circumcursitant; &
 quum nusquam inueniunt aditum, transi-
 liunt, & capiuntur. Haecenus de iis quae in
 venatione faciūda sunt, dictum. Huic autē
 labori ac studio dediti, magnā inde utilita-
 tē capient. Nam & corporibus valetudinē
 bonā conciliabunt, & visu audituque meliori
 fruentur, & serius senescunt. Ad disciplinā
 vero militare potissimū eos venatio insti-
 tuit. Primū, ubi gestantibus arma per diffi-
 ciles vias eundū erit, animos haud despon-
 debūt. Quippe labores sustinere propterea
 poterunt, quod iis ad feras capiēdas ad sue-
 facti fuerint. Deinde poterunt etiā cubare
 duriter, & egregios se declarare custodes
 in eo, quod fuerit imperatum. In hostibus
 aduēdis simul & progredi aduersus eos, &
 facere poterunt, quae imperatur; idque pro-
 pterea, quod eadē ratione feras etiā capere
 cōsueverint. In frōte collocati, quū labores
 tolerare norint, acies haud deserēt. In ho-
 stium fuga propter cōsuetudinē & usum qui-
 busuis in locis aduersarios recte pariter ac
 tuto psequuntur. Si quid infeliciter exerci-
 tui suo cesserit, in siluosis, praeruptis, aliisque
 difficilibus locis tā seipfos, quā alios absque
 macula turpitudinis conseruare poterunt.

† Vulgo
 Graecorum
 Ciffus, ho-
 die Tuga-
 nus, Tur-
 cis Zaga.
 Coniule
 Pandictē
 Turcicum
 nostrum,
 c. pite 30
 93.
 * Venatio-
 nibus capi-
 endi feras
 ceteras.

Venatio-
 num usus
 ad res mili-
 tares.

ἀλίσκεται
 τὰ μὲν ἐν

αἰετῶν,

Nam præbebit hoc eis ipse rei usus, ut plus aliis norint. Nonnulli quidē tales aliquando, magna sociorum turba in fugam coniecta, iam victores hostes, ob difficultates locorum in errorem abreptos, suo ipsi robore atq; audacia præliū instaurando terga dare coegerunt. Semper enim illi, qui tū a corporibus, tum animis egregie cōparati sunt, haud procul absunt ab eo, ut rem prospere gerāt. Quum autē maiores quoq; nostri cognouissent, hinc prosperos aduersus hostes successus suos manare: iuuetutis curā sibi suscipiendam cēsuerunt. Nam licet ab initio frugū inopia laborarēt, non tamē venatoribus interdendum venatione iudicauerunt; quum ij nihil eorum, quæ supra terrā nascuntur, venari soleāt. Præterea uenerūt intra multa stadia [propter urbem] pernoctari, ne huius artis periti homines suis ipsos prædis ac venatione fraudarent. Videbant enim hęc vnam voluptatem iunioribus utilitates adferre plurimas; quum & prudentes eos reddat, & iustos, quod in veritate instituatur. Itidem res bellicas per hęc sibi cedere feliciter intelligebant. Eadē voluptas a ceteris quoq; præclaris & honestis rebus, quibus se dare velint, minime iuuenes arceat; quod alię voluptates improbæ faciunt, quæ discendæ non sunt. Ex his igitur & boni milites, & imperatores boni euadunt. Quorum enim labores ex animis & corporibus turpitudinem ac insolētiā expellunt, & studiū virtutis excitant, ij præstātissimi sunt: quippe qui nec iniurias patriæ, nec regionis & agri vastationem sint neglecturi. Dicunt vero nonnulli, non esse studio venationis indulgendū, ne res familiaris negligatur: quum non norint, eos omnino patres familias adtentiores esse, qui de republica & amicis bene merentur. Quod si studiosi venationis ita se comparant, ut patriæ maximis in rebus utiles sint: nec priuata certe negligent. Nam vniuscuiusque fortunæ sic cum republica coniunctæ sunt, ut cum ea pariter & incolumes sint, & euertantur. Itaque viri tales simul & suam, & aliorum rem priuatam conseruant. Multi tamen ex illis, qui hęc dictitant, per inuidiam imprudentes, sua ipsorum ignauia perire malunt, quam aliorum virtute seruari. Nam multę voluptates ac prauæ sunt, quibus seruientes, ut peiora dicant aut faciant, inducuntur. Hinc vana & inconsiderata oratione sibi odia pariunt, improbis vero factis morbos, damna, necesse, nō sibi solum, sed etiam liberis, & amicis arcessunt; omni vitiorū sensu destituti,

ἢ γὰρ σιωπήθη τὸ ἔργον παρ᾽ ἑαυτοῖς πλέον ἢ εἰδέναι. καὶ ἡδὴ πινὲς τῶν τοιούτων, πολλοὶ ὄχλου συμμαχῶν βεβήκοντες, τῇ αὐτῶν δειξίᾳ καὶ θράσει διὰ δουρασίαν ἀμύπητον τὸς πολεμίους νενικηκότες ἀναμαχόμενοι ἐβέβησαντο. αἰεὶ γὰρ ἔστι πῖς τὰ σώματα καὶ τὰ ψυχὰς δὲ ἔχουσιν εἰς τὸ δῦναι. εἰδότες δὲ καὶ οἱ παρόντες ἡμῶν, ὅτι ἐν δῦναι δῦναι τὸς πολεμίους, ὅτι μέλαιν τῶν νέων ἐποίησαντο. ἀσπίστοι γὰρ κερπῶν δὲ ἔλαγχῆς, ἐνόμισαν ὅμως τὸς κινήσεις μὴ κωλύειν, ἀλλὰ τὸ μηδὲν τῶν ἐπι τῇ γῆ φυσικῶν ἀγροῦν. πρὸς δὲ τὸ τοῦτο, μὴ νυκτεροῦν ἐπὶ πολλῶν σταδίων ἵνα μὴ ἀφαιροῖντο τὰς θήρας αὐτῶν οἱ ἔχοντες τῶν τῶν τεχνῶν. ἐώρων γὰρ, ὅτι τῶν νεωτέρων ἢ ἡδὴ μόνον αὐτῶν πλεῖστα ἀγαθὰ πρὸς ἀσπίστον. σφραγίσαι τε γὰρ ποῖς, καὶ δειξίς, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ τῇ ἀληθείᾳ παρδύεσθαι. τὰ τε τῶν πολέμου ἀλλὰ τῶν τοιούτων δῦναι τὸς ἡδὴ ἀνοῦντο. τῶν τε ἄλλων εἴπερ βέλων ὅτι τῶν δὴ κολῶν, ὁ δὲ δὲ ἀποφεύγει, ὡς πρὸ ἑτέρας κακῆς ἡδονῆς, ἀσπίστον καὶ μαθητῶν. ἐκ τῶν τοιούτων οὖν φραπῶναι ἡ ἀγαθῶν, καὶ φραπῆς γίνονται. ὦν γὰρ οἱ πόνοι τὰ μὲν ἀγροῦ καὶ ὑβριστικῆς ἐκ τῶν ψυχῆς καὶ τῶν σώματος ἀφαιροῦνται, ὅτι θυμῶν δὲ σφραγίσαι ἐπιπέσαν, ἔπειτα δὲ οἱ. ἔγδ' αὖ πρὸς εἰδέναι οὔτε τι πῶν πῶν ἐαυτῶν ἀδικουμένων, οὔτε τι πῶν χόρον πάρουσαν κακῶς. λέγουσι δὲ πινες, ὡς οὐ καὶ ἔχον κινήσεων, ἵνα μὴ τῶν οἰκείων ἀμελῶσιν.

D Οἱ εἰδότες, ὅτι οἱ τὰ πόλεις καὶ τὸς φίλους δὲ ποιοῦντες, πῶν τῶν οἰκείων ὅτι μελέεροι εἰσιν. εἰ οὖν οἱ φιλοκινήται πρὸς ἀσπίστον αὐτῶν τῇ πατρίδι χρησίμοις εἰς τὰ μέγιστα, ἔπειτα αὖ τὰ ἴδια παροῖντο. σὺν γὰρ τῇ πόλει καὶ σώζεται καὶ ἀπολλύεται τὰ οἴκη ἐκάστου ὡς ἡ πρὸς τοῖς αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων ιδιωτῶν οἱ τοῖσιν σώζονται. πολλοὶ δὲ ἀπὸ φρονίας ἀλόγιστοι τῶν αὐτῶν λεγόντων ἀφαιροῦνται διὰ τὸ αὐτῶν κακίαν ἀπολέσθαι μᾶλλον, ἢ ἑτέρων σφραγίσαι.

E ἠγροῦνται. αἱ γὰρ ἡδοναὶ αἱ πολλαὶ καὶ κακῆς, ὦν ἢ τῶν μῶν ἢ λέγειν ἢ πρὸς τῶν ἐπαίροισιν τὰ χεῖρω. εἴτα ἐκ μὲν τῶν ματιῶν λόγων ἔχουσιν ἀφαιροῦνται, ἐκ τῶν κακῶν ἔργων νόσους, καὶ ζημίας, καὶ θανάτους καὶ αὐτῶν, καὶ παίδων, καὶ φίλων, ἀνασπίστον μὲν τῶν κακῶν ἔχοντες,

τύπος

τῶν ἡδονῶν
οἱ πῶν αἱ
πῶν μῶν
ἔπειτα, ἐπὶ
γὰρ καὶ
αὐτῶν
χορῶν
ἀσπίστον
λεῖπον οἱ δὲ
ἀσπίστον
γὰρ, φύσιν
τε λόγων
αἱ, ἀλλὰ
ὡς ἡ οὐτῶν
πῶν δὲ αἱ
μῶν πῶν
πῶν σφραγίσαι
ἵνα ἀπὸ
πῶνται.
τῶν ἡδονῶν
τῶν γὰρ
ἐπιπέσαν
κινήσεων
ἐχόντων
φραγίσαι
λεῖπον, ὅτι
πολλοὶ
ἀσπίστον
αἱ
αἱ οἰκείων
μα αἱ
πῶν
ἐπιπέσαν
ἐπιπέσαν
ὁραῖται.
ἐπιπέσαν
λέγειν
φῶν τῶν
οἱ οἰκείων
αἱ
ὁραῖται
δαῖτα
τῶν δὲ
κατὰ
παίδων
τοῖσιν αἱ
καλοῦνται

τῶν ἡδονῶν πλέον τῶν δῆλων ἀστανόμοιοι, οἷς τίς αὖ χρεῖται εἰς πόλεως σωτηρίαν; τούτων μὲν τοῖς τῶν κακῶν ὁδοὶ ὅστις οὐκ ἀφέξεται, ἐρεσθεὶς ὡν ἐγὼ παραγὰ. πᾶσι δὲ οὖν γὰρ καλὴ διδασκὴ χρεῖται νόμοις, καὶ λέγειν πᾶσι τῶν δικαίων, καὶ ἀκούειν. οἱ μὲν οὖν τὰ παρῶντες αὐτὸς ἔπειθ' ὅτι αἰεὶ τι μορφεῖν ἴε καὶ διδάσκεισθαι, αὐτοῖς μὲν μαθήσθαι καὶ μελέτας ἔπειθ' ὅτι πόνους ἔχουσι, σωτηρίαν δὲ ταῖς αὐτῶν πόλεσιν· οἱ δὲ μὴ θέλοντες ἀφ' ὅτι πόνου διδάσκεισθαι, ἀλλὰ ἐν ἡδοναῖς ἀσχέρις ἀφ' ἡγν, φύσει οὗτοι κακῆσαι. οὔτε γὰρ νόμοις, οὔτε λόγῳ ἀγαθοῖς πείθονται. οὐ γὰρ δεικνύσονται, ἀφ' ὅτι μὴ πονεῖν, ὅτι χρεῖται τὸν ἀγαθὸν εἶναι. ὡς ἴε οὔτε θεοσεβῆς διώκονται εἶναι, οὔτε σοφοί. τῶν δὲ ἀπαυδύτων χρωμένων, πολλὰ ἔπειθ' ἔπειθ' ὅτις πεπαυδύτοις. ἀφ' ὅτι μὲν οὖν τούτων ὁδοὶ αὖ καλῶς ἔχουσι· ἀφ' ὅτι τῶν ἀμεινόνων ἀπασαμ αἰὼ φέλαμ τοῖς αἰθροῖς εὐρίωται. ἀμεινόνων οὖν, οἱ θέλοντες πονεῖν. καὶ τὸ ἔπειθ' ἀδεικνύται μετὰ τὸν ἀδείγματι. τῶν γὰρ παλαγοτέρων οἱ τῶν Χείρωνι, ὡν ἐπεμνήσθην, νέοι ὄντες ἀξέμαχοι ἀπὸ τῶν κωηγεσιῶν, πολλὰ καὶ καλὰ ἔμαθον. ἔξ ὧν ἐγέρτο ἀλλοῖς μεγάλη δρετή, δι' ἣν καὶ νῦν θαυμάζονται ἥσ' ὅτι μὲν ἐρασι πρῶτες δὴ δηλον, ὅτι δὲ ἀφ' ὅτι πόνων ἔστι τυχεῖν αὐτῆς, οἱ πολλοὶ ἀφίστανται. ὅ μὲν γὰρ κατεργάσασθαι αὐτῶν, ἀδελφῶν οἱ δὲ πόνου οἱ ἐν αὐτῇ ἐόντες φανεροί. ἴσως μὲν οὖν εἰ ἴω ὅτι σῶμα ἀλλοῖς δὴ δλον, ἢ ἦτον αἰὼ ἡμέλω οἱ αἰθροῖς δρετῆς, εἰδότες ὅτι ὡς τῶν ἀλλοῖς ἐκείνη ἐμφανῆς ἔστιν, οὔτω καὶ ἀλλοῖς ἔπειθ' ἐκείνης ὁράνται. ὅτῳ μὲν γὰρ τις ὁρατῆται ἔπειθ' ἔρω μῆρου, ἀπασ εἰ αὐτῶν ἔπειθ' βελτίων, καὶ οὔτε λέγει οὔτε ποιῆ ἀγαθὰ, ὁδοὶ κακὰ, ἵνα μὴ ὀφθῆ τῶν ἐκείνων. ἔπειθ' δὲ τῆς δρετῆς οὐκ οἰόμενοι ἔπειθ' ἀπεισθαι, πολλὰ κακὰ καὶ ἀγαθὰ ἐναντίον ποιῶσιν, ὅτι αὐτῶν ἐκείνοι οὐχ ὁρασιν. ἢ ὅτι πρῶτον παρῶν, ἀφ' ὅτι ἔπειθ' ἀθανάτου, καὶ πρῶτον τῶν αὐτῶν ἀγαθοῖς, τῶν δὲ κακῶν ἀπμάζῃ. εἰ οὖν εἰδεῖεν τὸ ὅτι θεῶν αὐτοῖς, ἴεντο αὖ ἔπειθ' τῶν πόνου, καὶ τῶν παυδύσθαι, αἰὼ ἀλίσκεται μόλις, καὶ κατεργάζονται αὖ αὐτῶν. θαυμάζω δὲ τῶν σοφιστῶν καλουμένων, ὅτι φασὶ μὲν ἐπὶ δρετῶν ἀγν,

A sed eodem ad voluptates ceteris acriore præditi; quorū opera quis vti ad reipublicæ salutem velit? At his a vitiis nemo non abstinere, qui excitatus illorū studio fuerit, quæ ipse præcipio. Nam honesta institutio docet parere legibus, deque iis & loqui, & audire, quæ iusta sunt. Quapropter ij, qui sic se gerunt, vt semper aliquem obire laborem, & doceri velint, studia quidem illi & exercitationes sibi laboriosas sectantur, sed ciuitatibus suis salutare: qui vero laboris vitandi causa doceri nolunt, sed vitam potius in voluptatibus immodicis exigendam statuunt, ingeniis præditi sunt improbilissimis. Quippe nec legibus, nec admonitionibus rectis obtemperant. Dum enim laborem fugiunt, qualis esse vir fortis & egregius debeat, non inueniunt. Itaque nec religiosi esse possunt, nec sapientes: quumque se gerant, vt rectæ institutionis expertes, bene institutos plerumq; reprehendunt. Nequit ergo quidquam in statu per hos esse prospero, quum his meliorum opera mortalibus omnia commoda concilientur. Ideoque sequitur, eos esse meliores, qui labores suscipere non recusant. Exemplo id demonstratum insigni. Nam veteres illi apud Chironem, quorum mentionem feci, facta a venationibus ætate prima initio, multas & egregias artes didicerunt: ex quibus magnum virtutis fructum consequuti sunt, propter quam nunc quoque sunt in admiratione. Atque hanc quidem ab omnibus amari, manifestum est: sed quia labore comparatur, multi quasi resiliunt. Etenim adipiscendi eā spes dubia est, in adipiscendo labores manifesti sunt. Quod si virtutis quasi corpus quoddam conspici posset, minus eam mortales fortasse negligenter: quando perinde scirent ab ea se cerni, atque ipsa eorum oculis esset exposita. Quilibet enim, quum ab amato conspiciatur, seipso melior existit: & a dictis ac factis turpibus & improbis abstinet, ne ab illo talia conspiciantur. Quum autem a virtute se non putent adspici, multa palam & improba & fœda perpetrant; idque propterea, quod ne ipsi quidem eam cernant. Illa vero, quum immortalis sit, vbique adest: & recte se in eam gerentes, honore adficiunt; improbos infamia notat. Itaque si conspici se ab ea sciret, ad labores & disciplinas accederent, quibus capitur, licet ægre, suamque in potestatem illam redigerent. Mirū hoc vero mihi de illis hominibus videtur, qui sapientiæ professores appellatur, quod

παρῶν-
75

ἔπειθ' ἔπειθ'
κείνῳ

τας, μήδ' ὅτι τὰς ἰδίας, μήτ' ὅτι τὰς δημο-
 σίας ἐπιθυμητέα, ὅτι οἱ μὲν τ' ἀείψοι αὐτ' ἰ-
 γνώσκον) μὲν ὅτι τὰ βήθια, ὅτι πόνος τ' εἶσιν,
 οἱ δ' ἡκακί παροῖσι τε κακῶς, καὶ γινώσκονται
 ὅτι τὰ χεῖρα. τὰς τε γὰρ τ' ἰδιωτῶν ἑσίας ἀφα-
 ρῆται, καὶ τὰς τ' πόλεως, εἰς τὰς κρινὰς σωτη-
 ρίας ἀνωφύεσσι εἰσι τῶν ἰδιωτῶν. τὰ τε σώ-
 ματα πρὸς τὸν πόλεμον κέκισα καὶ ἀρχαῖα ἔ-
 χουσι, πονηρὸν δ' ἀδωάμνητοι. οἱ δ' κινητέα εἰς τὸ
 κρινὸν τοῖς πολίταις καὶ τὰ σώματα καὶ τὰ κήμα-
 τα καλῶς ἐχούνα παρέχουσι. ἐργάζονται δ' οἱ μὲν B
 οἱ δ' ὅτι ὅτι τὰ θηρία, οἱ δ' ὅτι τοῖς φίλκας. . . . ἰόν-
 τες φί-
 λκας. οἱ
 μὲν ὅτι
 τὰς φίλκας
 ἰόντες,
 ἰες, δις κλάσαν ἔχουσι τῶν πᾶσιν οἱ δ' κινητέ-
 ται, ὅτι τὰ θηρία ἰόντες, ἀκλάσαν. ἐλόνητες μὲν
 γὰρ, πολέμια νικῶσι μὴ ἐλόνητες δ', τῶν πονηρῶν,
 ὅτι πάσης τ' πόλεως ἐργάζονται ὅτι χεῖρα, ἔπα-
 νοι ἔχον ἔπειτα, ὅτι ἔπ' ἀνδρὸς βλάστη, ἔτε
 φιλοκερδεία ἔρχον) ἔπειτα δὲ αὐτὸς ἔπ' ὅτι χε-
 ρήματος βήθιας γίνονται) πρὸς πολλὰ, καὶ σο-
 φώτεροι, δι' ἃ διδάξονται. εἰ γὰρ μὴ πόνος, καὶ
 ἐπιθυμῆμασι, καὶ ὅτι μὲν ἑσίας πολλὰς ἔχον-
 τῶν) ἔκ' ἀν' ἐλοῖεν ἀρχαί. τὰ γὰρ ἀντίπαλα
 αὐτῶν, ἔχον τ' ψυχῆς ἀγωνιστοῦντα, καὶ ἐπὶ τῇ
 αὐτ' οἰκίῃ, ἐπὶ ἰσχυρὴ πολλῇ ὄσιν. ὡς τε τὰ κινη-
 γέτη μάλιστα οἱ πόνος γίνονται, εἰ μὴ μείζονι
 φιλοπονία, καὶ πολλῇ σπουδῇ κρατήσῃ αὐτ'. οἱ
 μὲν οὖν καὶ πόλιν βελούνητοι πλεονεκτεῖν, με-
 λετώσι νικᾶν φίλκας. οἱ δ' κινητέα, κρινοὺς ἔ-
 χουσι. καὶ τοῖς μὲν ἡ μὲν ἑσίας αὐτῇ ποῖς πρὸς τοῖς
 δούκας πολεμίας ἀμείνους, τοῖς δ', πολὺ χεῖρας. καὶ
 ποῖς μὲν ἡ ἀρχαί μὲν τῶν φροσύνης, τοῖς δ' μὲν αἰ-
 γρῶν ἀράσας. κακῆσθαι δ' καὶ ἀγροκερδείας οἱ
 μὲν δύναμι) καὶ ἀφροσύνη, οἱ δ' ἔπ' δύναμι). Φωνῆν
 δ' οἱ μὲν ἀεπῆ ἰᾶσιν, οἱ δ' ἀρχαί. πρὸς δ' τὰ
 θῆρα τοῖς μὲν ἔδεν ἐμποδῶν ἀσεβῆν, οἱ δ', εὐσεβέ-
 σατοι. λόγοι γὰρ παλαγοὶ κατέχουσι, ὡς καὶ θεοὶ
 τέττω ὅτι ἔρω χαίρει καὶ τῶν ἀπὸ τῶν, καὶ ὁραῖνες
 ὡς τε ὑπάρχον ἐπιθυμητέα τῶν, θεοφιλῆς
 τ' εἶ) καὶ τ' ἀσεβῆς εἰς τοῖς νέκας, τοῖς ποῖντας ἀ-
 τῆς νέκας, ἐγὼ παραμῶ, οἱ μὲν ἑσίας ἔχον τῶν ὁραῖσας
 ταῦτα. ἔπειτα δ' ἀν' εἶεν καὶ δοκεῖσιν ἀλάστοι, καὶ πάση
 τῇ αὐτ' πόλῃ, καὶ ἐνὶ ἐκείνῃ τ' πολίτῃ καὶ φίλων. ἔ-
 μόνον δ' ὅσοι ἀνδρες κινητέα ἡράσθη, εἰ ἐνοῖο
 ἀλάστοι, ἀμὰ καὶ ἀίτυαῖνες, αἷς ἔδωκεν ἡ θεὸς ταῦ-
 τα Ἀρίεμις, Ἀλδγάντη, καὶ Πρόκρις, καὶ εἴτις δὴ ἡ.

A runtur, siue priuatis in rebus, seu publicis:
 & hac quidem in consideratione, quod o-
 ptimi viri noti sint ex studiis rerum bona-
 rum, tamquam laboriosi; quum improbi
 turpiter in ærumnas incidant, & flagitiosis
 e rebus clari sint. Quippe quum & priua-
 tis auferant bona sua, & rempublicam ex-
 pilent, minus ad salutem communem uti-
 litatis adferunt, quam homines imperiti;
 & habent corpora bello ineptissima, fœ-
 deque constituta, quum laboribus feren-
 dis impares sint. At venatores & corpora
 & bona sua ciuibus bene comparata in
 medium exhibent. Et hi quidem feras in-
 uadunt, illi amicos. Qui amicos adgre-
 diuntur, apud omnes infames sunt: vena-
 tores, dum feras adoriuntur, laudem inue-
 niunt. Nam si feras ceperint venatores, bel-
 luas hostiles vincunt; sin minus, laudantur
 tamen: primum, quia ciuitatis totius ini-
 micos adgrediuntur: deinde, quod nec vl-
 lius hominis damno, nec lucri cupiditate
 id faciant. Ex hoc ipso denique conatu ad
 pleraque meliores & peritiores euadunt
 ea ratione, quam ostendemus. Quippe ni-
 si laboribus, & cogitationum inuentis, &
 magna diligentia longe præstarent, præ-
 das nullas caperent: quum hostes eorum
 pro vita dimicantes, & in suo ipsorum do-
 micilio, magnum robur habeant. Itaque
 venator frustra laboraret, nisi feras indu-
 stria maiori, ac prudentia copiosa supera-
 ret. Ergo quotquot in ciuitate meliori esse
 supra ceteros condicione volunt, amicos
 vincere contendunt: venatores autem,
 communes inimicos. Et hos quidem hæc
 exercitatio præstantiores facit aduersus a-
 lios hostes, illos multo deteriores: & sua v-
 trisque venatio, his cum prudentia, illis
 cum turpi audacia coniuncta. Malitiam &
 quæstum hi contemnere possunt, illi non
 possunt: vocem hi bona proferentem e-
 mittunt, illi turpem. Aduersus ipsum nu-
 men nihil illos ab impietate deterret, at hi
 religiosissimi sunt. Perhibetur enim anti-
 quo mortalium sermone, deos etiam hoc
 opere tum faciundo, tum spectando volu-
 ptatem percipere. Quo fit, vt iuuenes hæc
 ad animos reuocantes, quæ ipse moneo, si
 ea faciant, religiosi sint & pij, quum hæc ab
 aliquo numine spectari arbitretur: iidem-
 que in parentes, in patriam vniuersam, in
 vnumquemq; ciuium, in amicos egregie
 se gerent. Neque viri dumtaxat, quotquot
 venationum fuere studiosi, laudem præ-
 claram adepti sunt; sed etiam femina, qui-
 bus hæc Diana largita est, vt Atalanta, Procris, & si qua præter has alia fuit.

ἀείψοι
αὐτ'

οἱ δ' ὅτι
τῶν φί-
λκας. οἱ
μὲν ὅτι
τὰς φίλκας
ἰόντες,

εὐσεβῆς
τῆς νέκας